„V pořádku,“ vzdychl Perry Rhodan a otřel si pot z čela. Něco z vedra, žhnoucího v písku Velké Jižní Pouště, jako by se dostalo i do velínu lodi GOOD HOPE.

Nebylo by ani divu. Klimatizace lodi nepracovala od chvíle, co se všechny generátory připojily k pohonu lodi.

GOOD HOPE nebyla víc než vrak, od chvíle kdy ji zasáhl bojový paprsek Topsiderů. Rhodana stálo hodinu úporného přemýšlení, zda se má do pouštní základny uchýlit s GOOD HOPE, nebo jenom s vymontovanými palubními zbraněmi.

Rozhodl se pro první možnost. Crest a Thora ho před tím varovali, a když na ně nedal, ti dva se po sobě podívali, jako by měli z letu strach. Avšak zůstali na palubě, podle Reginalda Bulla proto, že se nechtěli blamovat.

GOOD HOPE už neměla žádnou funkční automatiku. Nedalo se s ní letět o nic líp než s prvním letadlem bratří Wrightů. Každou vteřinou číhalo nebezpečí. Započaté opravy byly jenom drobného rázu, a proto v nikom nevyvolávaly důvěru či pocit jistoty.

Heklihár však vypadal, že si žádné starosti nedělá. Ze svých temných, hlubokých očí zíral na jedinou obrazovku a prohledával červenou písečnou poušť.

Heklihár byl technickým šéfem tajné pouštní základny. Thort jej povolal, aby ukázal GOOD HOPE cestu. Byl stejně jako jeho druzi ve srovnání s lidmi poměrně malý. Barvu pleti měl tyrkysovou, ale tvrdil, že za to může pouštní slunce. Díky hustým zrzavým vlasům nabízel pěkný barevný obrázek, přestože měl na sobě střídmé šedivé šaty.

Třetím mužem ve velínu byl Reginald Bull, ministr bezpečnosti Třetí moci, ale momentálně dalek toho, aby vypadal jako ministr, nebo se tak dokonce cítil. Měl plné ruce práce, aby zvládl ovládání palubní desky.

Čas od času pohlédl na obrazovku, a když to udělal podesáté a obraz pouště se nijak nezměnil, zaúpěl: „Panebože! Tuhle zem Bůh stvořil, když se zlobil!“

✧ ✦ ✧

ROFUS, devátá planeta soustavy Vega a koloniální svět Ferronů, jejichž mateřskou planetou byla osmá planeta, se podobala Zemi. Ale oproti jemnému členění zemského povrchu to tu vypadalo, jako by její tvůrce nechal všechno v polotovarech. V podstatě tu existovaly dva kontinenty a dvě podobně obrovská moře. Hory byly vyšší než na Zemi, pohoří rozlehlejší a delší. Poušť jako Velká Jižní na Zemi neexistovala. Tahle měla červený písek a její průměr dosahoval téměř šesti tisíc kilometrů. Člověk ji mohl projít, aniž by přitom narazil na jedinou rostlinku, zvíře, nebo snad kapku vody.

Pouštní pevnost, kterou dal Thort GOOD HOPE k dispozici, ležela vzadu, v nejnepřístupnějším koutě pouště. Rhodan viděl mapy a usoudil z nich, že se asi zčásti skrývá pod Hadími horami.

Heklihár nepodával žádné údaje. Byl vyškolen k tomu, aby žádným cizincům nedával o pevnosti informace, a tak dodržoval předpisy i tehdy, bylo-li to nesmyslné.

GOOD HOPE letěla podzvukovou rychlostí a k cíli dorazila po sedmihodinovém letu.

Když Heklihár udal bod, ke kterému měla loď letět, Reginald Bull hezky od srdce řekl: „Radši bych šel celou tu trasu pěšky, než abych s tou bednou musel znova letět.“

Na obzoru se táhly Hadí hory. Byly stejně holé jako poušť, ale svými sedmi až osmitisícovými vrcholy nabízely impozantní pohled. Rhodan nedůvěřivě zíral na bod, označený Heklihárem. Byla to údolí podobná soutěska na úpatí hor, ale nikdo nedokázal poznat, čím se lišila od podobných geografických útvarů.

Rhodan se ohlédl na Heklihára. Ten si všiml jeho pohledu a natáhl obě paže ve ferronském výrazu souhlasu.

„Letíme dál!“ přikázal Rhodan.

Bull zavrčel něco nesrozumitelného. Hadí hory zmizely z okraje obrazovky. Uprostřed zůstala široká soutěska, do které Heklihár ukazoval.

„Pět set metrů!“ hlásil Bull.

Rhodan zíral dolů do soutěsky. Zářivé světlo Vegy nedosahovalo až na zem a stín byl tak temný, že v něm nebylo nic vidět.

„Tři sta!“

Rhodan zamyšleně sáhl po mechanismu, který umožňoval optice zvětšit část televizního obrazu ve výřezu. Stiskl tlačítko a uslyšel podivné mrtvé cvaknutí. Uvědomil si, že i tahle energie byla odčerpána na důležitější místa lodi.

Ale když se GOOD HOPE ponořila mezi okraje propasti, najednou zjišťoval, že tam dole vlastně není vůbec žádné dno. Bylo tam místo, ve kterém nepravidelné stěny soutěsky prolínaly do rovných ploch. Teprve po chvíli zjistil, že odtud vychází i slabé světlo.

Rhodan obdivně pohlížel na mohutné zařízení, které bylo bezesporu schopno pojmout tři takové lodě, jako byla GOOD HOPE. Šachta byla neobyčejně hluboká. Při kvadratickém průřezu o stranách dlouhých asi dvě stě metrů sahala asi půl kilometru pod zem.

Heklihár zaznamenal Rhodanův úžas. Jeho oči se rozzářily.

„Je to tu velké, že?“ pravil svým guturálním hlasem.

Rhodan zavrtěl hlavou. „Lepší výraz je - velkolepé.“

Heklihárovy oči se rozzářily ještě více. Jako všichni Ferronové i on rád slyšel komplimenty, a Rhodanova poznámka komplimentem byla, protože on, Heklihár, tuhle šachtu vybudoval.

GOOD HOPE přistála uprostřed veliké haly, jejíž sto padesát metrů vysoko ležící strop byl provrtán přístupovou šachtou.

„Loď stojí!“ hlásil Bull.

Heklihár zřejmě pochopil smysl jeho slov. Vstal a řekl ferronsky:

„Pojďte, Hopthmar na nás čeká.“

Rhodan neměl ani tušení, kdo je Hopthmar, ale v žádném případě ho nechtěl nechat čekat.

Thort podal jen málo vysvětlujících slov, když stanovil nový přístav GOOD HOPE. Rhodan se o tomhle místě musel teprve všechno dozvědět.

Vystoupili. Rhodan přenechal Bullovi velení nad lodí a oznámil Crestovi, za kým jde. Předpokládal, že půjde o velitele pevnosti.

Zatímco kráčel za Heklihárem, obdivoval mocné rozměry haly. Stěny se ztrácely v dálce a rovnoměrně rozmístěné světlo se staralo o to, aby byly vidět jen nezřetelně.

Hala byla prázdná.

Před škvírou v podlaze se Heklihár zastavil. Špičkou boty na ni poklepal. Za okamžik se zleva ozvalo tiché bzučení a rychle přisvištěl malý, nízký vozík, zastavil přesně v místě, kde Heklihár klepal na zem a automaticky otevřel boční dveře, aby mohli nastoupit pasažéři.

Vůz měl osm sedaček a disponoval snadno ovladatelným mechanismem řízení. Škvíra v podlaze sloužila jako druh koleje. Rhodan si všiml, že je celá podlaha haly křížem krážem poznamenaná těmito škvírami, a Heklihár mu vysvětlil, že každé překřížení je vlastně snadno použitelnou dopravní křižovatkou. Po několika minutách jízdy se před nimi vynořila stěna haly. Vřítili se do široké, dobře osvětlené chodby, v jejíchž stěnách bylo po obou stranách umístěno mnoho dveří.

„Kanceláře a laboratoře,“ vysvětloval Heklihár.

Teprve těsně před koncem chodby vůz zastavil. Poslední dveře vlevo nesly mimořádně bohaté nápisy, ale Heklihár spěchal tak, že je Rhodan nedokázal rozluštit.

Dveře ustoupily do strany. Za nimi se objevila velká, podle způsobu Ferronů bohatě zařízená místnost a za kusem nábytku, připomínajícím psací stůl, seděl podsaditý muž, jehož uniforma byla podstatně barevnější než Heklihárova.

„Veliteli, představuji vám Arkonidana Rhodana!“ téměř slavnostně řekl Heklihár.

„Buďte vítán, Rhodane! Jmenuji se Hopthmar. Jsem - tedy přesněji - byl jsem velitelem této pevnosti.“

Rhodan slyšel, jak Heklihár tiše odchází ke dveřím.

„Byl jste?“ překvapeně se zeptal Rhodan.

Hopthmar přikývl.

„Thort vás vybavil mimořádnými plnými mocemi, Rhodane.

V této pevnosti není nikdo, kdo by vám mohl rozkazovat.“

Rhodanovo překvapení rostlo. Snažil se číst v Hopthmarově obličeji. Sice se usmíval, ale tvář měl jakoby staženou křečí. Do očí v hlubokých důlcích mu příliš vidět nebylo.

Rhodan se přímo zeptal, jak je Hopthmar nadšen, že mu nasadili do pevnosti cizince a udělali z něj velitele místo něj.

„Poslouchejte, tohle jsem nechtěl,“ vysvětloval Rhodan.

„Poprosil jsem Thorta o bezpečný úkryt a on mi nabídl tuhle pevnost. Ale nikdy nebylo řeči o tom, abych si tu hrál na velkého muže.“

Hopthmar mávl rukou:

„Nelamte si tím hlavu! Já vím, co máte na mysli: závist a žárlivost, že?“

Povzdychl si.

„Jsem poměrně starý muž, i když to na mně není vidět. Jsem rád, že sem přijde někdo, kdo za mne vezme práci.“

Rhodan se usmál.

„Jsem rád, že to tak vidíte. Stejně bych ale s vámi chtěl spolu pracovat, a ne stát nad vámi jako váš nadřízený.“

Hopthmar přikývl.

„Posaďme se! Co máte v úmyslu?“

Posunul k sobě dvě pohodlná křesla. Rhodan se posadil proti němu.

„Jak funguje vaše transmiterová stanice?“

Hopthmar povytáhl obočí. „Jak by měla pracovat? Občas tudy pošlu nějaké lidi pryč a občas nějací lidé přijdou k nám. To je všech no.“

„Žádný kontakt s FERROLEM?“

Hopthmar se rychle předklonil. „FERROL? FERROL je obsazen nepřítelem!“

Rhodan přikývl. „To vím, bohužel, až moc dobře. Ale transmiter je naší jedinou možností, jak se na FERROL nepozorovaně dostat.“

Hopthmar se zachichotal. „To byste nejdřív museli na FERROLU najít nějaký transmiter, který Topsiderové ještě neobsadili.“

„Proč ne? V Thortově Rudém Paláci je jeden tajný malý přístroj. Musel by to být zázrak, kdyby našli i ten.“

„Chcete riskovat?“ zeptal se Hopthmar.

„Pokud nás nenapadne nic jiného, pak ano! Pak musíme riskovat! A co chcete dělat vy? Sedět tady a čekat, až Topsiderové obsadí i tuhle planetu?“

Hopthmar se znovu pousmál. „Vidím, Rhodane, že jste o hodně aktivnější, než já. Pro tuhle základnu bude jen a jen dobré, dostane-li tak netrpělivého velitele.“

Rhodan pozorně naslouchal. Slova zněla upřímně a bez stop posměchu. „Kolik trasmiterů tady je?“ zeptal se.

„Pětadvacet. Všechny s kapacitou nejméně pro pět mužů.“

„Zatím jste z FERROLU nedostali návštěvu?“

„Ne. Usoudil jsem z toho, že na FERROLU už není nikdo svobodný - kromě nepřítele, rozumí se.“

Potom debatovali o praktických záležitostech. V pevnosti byl dostatek ubytovacích místností, aby mohly pojmout celou posádku GOOD HOPE. Hosté měli plnou volnost pohybu.

„Mám s sebou pár podivínů, veliteli,“ řekl Rhodan, když se loučil. „Nelekejte se, pokud se budou dít věci, které jste dosud považoval za nemožné.“

Hopthmar mu odpověděl úsměvem. „Slyšel jsem o nich. Jsem velice zvědav na první překvapení.“

✧ ➹ ✧

Transmiter byl umístěn v jediné, středně velké hale. Byla to největší stanice, jakou kdy Rhodan viděl, ale Hopthmar neopomněl připomenout, že se ve Thortě najdou ještě mnohem větší.

Tváří v tvář tomuto zázračnému zařízení Rhodana znovu napadlo, jak je možné, že transmitery mohou disponovat bytosti, které neovládají matematická řešení pětidimenzionálního prostoru. Tento protiklad přímo bil do očí, ale zřejmě se to týkalo jenom jeho a posádky. Ferronové totiž vůbec nepochybovali o tom, že jejich technika je schopna stavět transmitery a chápat i jejich princip.

„Co s tím chcete dělat?“ zeptal se Crest.

Rhodan na něj pohlédl. „Docela prostě: vstoupit, vyjít na FERROL, vzít Topsiderům jejich loď a postarat se o bitvu, jakou v životě neviděli!“

Thora vydala zvuky nesouhlasu. „Víte dobře, že je to nemožné!“

Reginald Bull se zatím věnoval transmiteru. Nyní se otočil na podpatku a zlostně na Thoru pohlédl. „Pro vás je asi nemožný všecko, co? Považovala jste vůbec někdy v životě za možný něco, co bylo od samýho počátku trochu neobvyklý?“

Thora se na něj ani nepodívala.

„Čekám na zprávu z FERROLU,“ dodal Rhodan. „Někdo tam má ještě jeden transmiter, a měl by se s námi spojit přes Thorta.

Pokud se nikdo neozve, poletím na FERROL na vlastní pěst, nemůžeme tady trčet do konce života. Kdybych aspoň věděl, jestli je možné transmitovat do Rudého Paláce! - Riziko určitě není velké.“

Thora na něj zamyšleně pohlédla. „Čemu vy vůbec říkáte riziko?“ zeptala se tiše, ale byla to víceméně rétorická otázka. Nečekala žádnou odpověď.

Tako Kakuta, čtvrtý člen skupiny, stál před největším transmiterem a okukoval ho ze všech stran. Rhodan věděl, jak mu je. Tohle to byly stroje, proti kterým jeho teleportické schopnosti vypadaly jako cihla proti pyramidám v Gíze. Tako se dokázal teleportovat na vzdálenost až 50000 kilometrů, ale tyhle stroje transportovaly lidi a materiál přes tři, čtyři, pět astronomických jednotek.

Znovu se obrátil a spatřil usmívajícího se Rhodana.

„Bez starosti, Tako,“ řekl Rhodan. „Nakonec budete ještě lepší než transmiter.“

✧ ➹ ✧

Hopthmar byl vzrušenější než kdykoliv během předcházejících dni. Musel ze své kanceláře přiběhnout, protože lapal po dechu a potřeboval pár minut, než ze sebe vymáčkl první slovo.

„Transmitery... !“

Rhodan vyskočil.

„...vysílání z FERROLU!“ dokončil Hopthmar.

Rhodan vyběhl ven. Čas byl příliš drahý, než aby čekal na další vozík. Utíkal po chodbě, zahnul doprava a dorazil do transmiterové stanice padesát metrů před Bullem.

Viděl to hned.

Byla to malá kovová trubička, ze které vycházely tenké drátky ke kontaktům. Ještě se třásla.

Rhodan přistoupil ke mříži a četl na trubičce nápis:

„Kekéler, Sic Horum.“

Bull se postavil vedle něj a ztěžka oddechoval.

„Vypni to!“ přikázal Rhodan.

Bull pohnul pákou a zastavil přívod energie do transmiteru.

Rhodan otevřel mříže a vytáhl trubičku. Bull si ji zvědavě prohlížel. „Co znamená Kekéler, Sic Horum?“

„Sic Horum je hlavní město Sichy v horách na Ferrolu. Kekéler je zřejmě jméno odesilatele.“

Trubička měla na jednom konci uzávěr. Rhodan ho odšrouboval a vytáhl zevnitř plastikovou fólii, která se ve ferronské civilizaci používala namísto papíru.

Byla celá popsaná, pěkně plně a rovnoměrně, na nějakém druhu psacího stroje. Rhodan začal číst: „Kekéler, starosta Sic Horum, pro toho, kdo tuto zprávu přijímá.

Nepřítel obsadil FERROL, odpor obyvatelstva byl zlomen. Kmen Sicha se cítí být povinen informovat zbytek světa o tom, že boj ještě není rozhodnut. Dokud bude žít jenom jediný Sicha, nepřítel tuhle válku nevyhrál.

„Ale my potřebujeme někoho, kdo by nám řekl, co máme dělat...“

✧ ➹ ✧

„Jistě, je to dopis, plný heroických slov,“ přiznal Rhodan, „ale podle všeho, co vím, jsou tamější horalé skutečně hrdinové. Jak by je jinak mohlo napadnout, že budou ztěžovat život nepříteli na zcela okupované planetě?“

Crest přitakal. „Ale jak jim můžeme pomoci?“ ptal se po chvíli.

„Potřebují informace,“ interpretoval Rhodan dopis.

„Topsiderové blokují celou planetu. Všichni Ferronové jsou registrováni a nesmějí se vzdalovat dál, než do okruhu padesáti kilometrů od místa bydliště. Sichové jsou jistě připraveni tyhle zátarasy prolomit, ale musejí vědět proč a nač.

Koneckonců asi není jedno, odkud by se mělo tajné hnutí odporu řídit.“

„To je všechno jasné,“ poznamenala posměšně Thora. „A vy jim ty informace dáte, že?“

„Přesně tak!“

Posadil se. Crest, Bull a Tako na něj hleděli v očekávání.

Thora vypadala nadutě, jako by věřila, že Rhodan nevymyslí nic než humbuk a nesmysly.

„Co Sichové potřebují? Informace o pohybu a soustředění jednotek, o kosmodromech a technických podrobnostech flotily Topsiderů. Myslím, že tohle všechno jim snadno opatříme.“

Bull se předklonil a podíval se zespodu na něj.

„Klein a Deringhouse, že?“ zeptal se tiše. „Vesmírný stíhačky?“

Rhodan přikývl. Crest dýchal vzrušeně a přerývaně.

„To... to nesmíte udělat!“ vyjela Thora.

„Proč ne?“

„Uvažte to nebezpečí!“

Rhodan se ušklíbl. „Myslíte, že bychom mohli tuhle válku vyhrát, aniž bychom šli do nebezpečných akcí?“

Thora mlčela.

„My víme, že naše stíhačky předčí rychlostí lodi Topsiderů,“ pokračoval Rhodan. „podle lidských měřítek podstupují naši piloti jen mizivé riziko - mizivé v souvislosti s důležitostí informací, které budou moci sehnat.“

Pokynul ke dveřím. „Bully, přiveď Kleina a Deringhouseho!“

✧ ➹ ✧

Rhodan mávl na Bulla. Bull stiskl několik tlačítek na palubní desce a Rhodan řekl do mikrofonu: „Otevíráme!“

Pozoruhodně rychle odsunul kryt šachty, kterou přilétli do pevnosti. Kontrolka a signální zabzučení oznámily volný vchod.

„Šachta je volná!“ řekl Rhodan. „Nastartujte! A... hodně štěstí, chlapci!“

Obě stíhačky vystřelily kolmo ke stropu haly a zmizely v šachtě. Piloti opustili pevnost.

Bull za nimi zavřel vstup.

Klein a Deringhouse nabrali přímý kurz na FERROL. Plán byl prostý: získat informace o flotile Topsiderů, jejím pohybu, o pohybu jednotek a jejich zbraních. Oba piloti ani na vteřinu nezaváhali a souhlasili s plánem. Když Thora a Crest spatřili jejich odhodlání, už nic nenamítali.

Piloti potřebovali jen pár minut, než opustili gravisféru ROFUSU. Deringhouse sledoval zaměřovače. „Je to dobré,“ zašklebil se spokojeně.

Klein potvrdil, že je v pořádku.

Přidali na maximálním zrychlení, což znamenalo, že by nejméně za hodinu měli dorazit k cílové planetě.

Hodina uběhla bez problémů.

Ale pak se v přístrojích najednou objevila topsiderská loď a blížila se k jejich pravobokům. Deringhouse zaslechl ve sluchátkách nějaké škrábání.

„První pokus rušit nás?“

„V pořádku!“

„Dodržme kurz! Letí nám přímo do náruče!“

Deringhouse rutinovaně nastavil dezintegrátor. Nepřátelská lod měla naspěch. Chtěla co nejdřív vidět, kdo se odvážil do blízkosti obsazené planety.

Konečně se ukázala na obrazovce. Vypadala jako dlouhý salám s vystouplým prstencem uprostřed - jako všechny lodě Topsiderů.

„Sto tisíc!“ hlásil Klein.

Deringhouse pfikývl.

„Střílíme při padesáti tisících!“

Topsiderové však neměli v úmyslu pustit si k tělu dvě tak nebezpečně vyhlížející vosy. Ještě než se dostali na vzdálenost padesáti tisíc kilometrů, Deringhouse zaznamenal zářivý paprsek, který proti nim vyšlehl z nepřátelské lodi.

Minul je jen těsně. Jejich kurz nezměnil.

„Pal!“ řekl tiše.

Spoutané paprsky dezintegrátoru hmátly po cizí lodi. Deringhouse sledoval na obrazovce, jak se zamlžují její rysy. Zářivý bod zmizel a na jeho místě se objevilo matné mračno.

„Jedna nula!“ lakonicky hlásil Deringhouse. A Klein se přidal:

„Žádný nepřítel na dohled!“

Stíhačky proletěly horními vrstvami atmosféry planety.

Deringhouse reguloval pohon a snášel se k povrchu. Klein ho následoval v odstupu jednoho sta metrů.

Oblast pod nimi byla bez mráčku. Viděli zelenou lesní krajinu, několik horských hřebenů, které z té výšky vypadaly zvláštně ploše, jedno poměrně velké město uprostřed výřezu obrazovky. Řeka, která se stáčela kolem města, sloužila Deringhousemu k orientaci na mapě.

„Khélar Hét na Velkém Oceánském Zemním Mostě,“ hlásil Klein.

„Pobřeží leží asi sedm set kilometrů jižně odtud. Pak asi dvanáct set kilometrů moře, pak severní pobřeží Centrálního kontinentu a na pobřeží město Thorta.“

Klein odpověděl: „To dělá celkem patnáct minut!“

Oceánský Zemský Most byl vinou vlhkého klimatu velmi řídce obydlenou oblastí. Nacházelo se tu jen několik měst. Největším z nich bylo Khélar Hét.

Po protivníkovi ani stopy. Deringhouse začínal být neklidný. Dezintegrace nepřátelské lodi určitě nezůstala nezpozorována a na základnách Topsiderů na FERROLU musel být vyhlášen poplach.

Kde ale jsou?

Ve stejnou chvíli Klein hlásil: „Obranné rakety z dvě stě sedmdesáti stupňů!“

Deringhouse je spatřil - roj malých, rychle se přibližujících světelných bodů. Zavrčel a strhl stroj vzhůru. Rakety zůstaly za ním.

Možná byly řízeny počítačem, ale patrně nebyly schopny sledovat loď, jakou byly arkonidské stíhačky, déle než pár vteřin.

Oba stroje nabraly výšku padesáti kilometrů, než se vrátily k horizontálnímu letu a letěly dál v této výšce.

Na moři bylo mnoho obrovitých lodí, vznášely se těsně nad hladinou. Nikdo nedokázal říct, jestli jsou to transportní lodě Ferronů, anebo jestli jde o přesun topsiderských jednotek. Záznam běžel ne přetržitě. Mnohé informace, které uniknou pilotům, se posléze ukáží na videozáznamech.

Pak se objevilo pobřeží Centrálního kontinentu a veliké město Thorta, kde sídlil i Thort, kterého Topsiderové vyhnali. Rudý Palác byl velký jako malé město. A samotná Thorta pětkrát větší než největší město na Zemi.

Na jihu se objevil velký kosmodrom s přistávacím polem. Pokrývalo plochu asi deseti tisíc čtverečních kilometrů, ale Topsiderové dávali očividně přednost tomu, aby svou flotilu ukryli na nějakém méně přehledném místě. Na přistávacím poli Thorty stálo jen pár ojedinělých lodí - a obrovská koule ukořistěného arkonidského křižníku.

V zaměřovači se náhle objevila spousta skvrn. Deringhouse chvíli studoval směr jejich letu a došel k názoru, že nikdo z těchto cizinců nemá zlé záměry. Koneckonců nemohl čekat, že by nad takovým městem jako Thorta neexistoval žádný letecký provoz.

„Ťeď už máme dostatek záběrů města, řekl bych,“ hlásil se Klein.

„ Co dál?“

„Dolů na kosmodrom. Zničíme pár jejich lodí!“

Klein uposlechl. V klouzavém letu si to namířili od moře k jižní hranici města a na kosmodrom. Deringhouseho přístroje zachytily cíl, a když se stroje dostaly na dostřel, aktivoval dezintegrátor.

Jedna z lodí Topsiderů se rozpadla na prach, o sto metrů dál další.

„Protiletecká obrana!“ vykřikl Klein.

Octli se nebezpečně nízko. Roji raket, který proti nim vzlétl z východního okraje letiště, se vyhnuli jenom díky manévru, který na maximum zatížil pohony stíhaček.

Ale vypadalo to tak, že ze strany protivníka jde jen o manévr, který měl odlákat pozornost. Zatímco se soustředili na rakety, ze střeleckého stanoviště křižníku proti nim vyšlehl bledý paprsek dezintegrátoru. Na obrazovce zaměřovače se objevila jenom slabá stopa, a že proti nim vystřelili, si letci všimli až ve chvíli, kdy Deringhouseho stroj začal odmítat poslušnost.

„Tvoje levé křídlo!“ zakřičel Klein.

„Co je s ním?“

„Je v půli odříznuté!“

Letouny stoupaly výš a výš. Klein se pokoušel následovat Deringhouseho potácivý let. Vypadalo to děsivě, ale mělo to i svou výhodu: protože ani počítačové zaměřovače superdezintegrátoru nebyly schopny úspěšně odhadnout jejich let.

Deringhouse pohledem přelétl kontrolní přístroje. Ztráta poloviny křídla mu až tak nevadila. Stíhačka byla jen zpola aerodynamickým strojem, nepotřebovala nutně křídla.

Přidal, ale zjišťoval, že ho stroj stejně neposlouchá.

„Muselo se rozbít ještě něco jiného," zamumlal zarputile - a pak to najednou objevil.

Agregát běžel z posledních sil!

Třikrát to zkontroloval, než vůbec uvěřil.

Zíral na rychloměr. Letoun se pohyboval ve volném pádu.

Prakticky padal, za chvíli se bude neovladatelně řítit dolů.

„Přidej!" ozval se Klein.

„Nemůžu!" odpověděl Deringhouse a najednou byl naprosto klidný. „Poslouchej: ty leť zpátky na ROFUS. Já zůstanu tady. Vypadl mi agregát, nikdy bych to nedokázal. Rozuměls?"

Klein se tomu vehementně bránil. „Můžeme přece někde přistát a já tě vezmu na palubu!"

„Zanech hloupostí!" zavrčel Deringhouse. „Víš dobře, že to není možné. Ohlas Rhodanovi, že se pokusím nějak protlouct sám. Pokusím se zabránit tomu, abych padl do rukou Topsiderům. Budu se držet směrem na jih, abych se dostal co nejblíž k území Sichů."

„Ale..."

„Leť domů!" vyštěkl Deringhouse. „Už žádné odmlouvání. Tohle je rozkaz, kapitáne Kleine!"

Slyšel, jak Klein suše polkl.

„Rozkaz, majore!" A pak: „Zlomte vaz!"

„Díky!"

Deringhouse pak sledoval nepoškozenou stíhačku, jak se řítí do volného kosmu. Zanedlouho se ztratila z dohledu i ze zaměřovačů. Deringhouse tiše zasténal a věnoval se vlastnímu nekontrolovatelnému letu.

Stroj ještě stačil vystoupat do výšky osmdesáti kilometrů a pak padal. Thorta ležela daleko za ním. Prostranství pod ním bylo pokryto sítí silnic. Viděl velké množství malých měst, mohutná průmyslová zařízení a v dálce na obzoru linii pohoří, ve kterých žili Sichové.

Vzdálenost k nim činila více než čtyři sta kilometrů. Všechno, co potřeboval, bylo nějaké volné prostranství, kde by se mohl katapultovat, aniž by se dostal do rukou Topsiderů.

Měst ubývalo. Objevovaly se lesy a silnice ubíhaly ve velkých vzdálenostech od sebe. Provoz na nich byl jen mírný.

Deringhouse zaskřípal zuby a opatrně nasměroval letoun na východ. Měl úspěch. Silnic tam bylo ještě méně a lesů přibývalo. Stiskl časový spínač dezintegrátoru a hned nato tlačítko katapultáže kabiny.

Pocítil vražedný tlak, který už nevyrovnával a netlumil žádný neutralizátor, a na pár vteřin měl černo před očima.

Pak zíral na obrazovku. Letoun bez pilota a bez kabiny se potácivě vzdaloval, pak se postavil na hlavu, jako by chtěl vystřelit kolmo, ale najednou se rozplynul ve víru šedivého prachu, rozháněného větrem.

Deringhouse se nutil nemyslet na ztrátu. Rhodan nebude mít radost, až zjistí, že ztratil jednu ze stíhaček.

Doufejme, že mu to Klein vysvětlí, říkal si Deringhouse. Že příště nikdo nesmí přiletět do blízkosti nepřáteli obsazeného křižníku.

Pod katapultovanou kabinou leželo prostranství, podobající se lesoparku, a rychle se přibližovalo.

Pak se otevřel padák a způsobil Deringhousemu další krátký otřes.

Nebylo to nejpraktičtější místo, které si mohl vybrat, ale aspoň nikde poblíž nevedla žádná silnice. Malé město, které naposledy přelétal, leželo třicet kilometrů na západ odtud. Kabina padala, za značného rachotu a tříštění lámala větve stromů, a pak dosedla. Deringhouse se vyškrábal ze sedačky, otevřel plastikovou střechu a spěchal ven. Jakmile stál na pevné zemi, svíral v ruce neutralizátor a rozhlížel se. Avšak nikde nikoho neviděl.

Ve stejnou chvíli mu došlo, že to nebudou Topsiderové, kdo by mu během následujících hodin dělal největší potíže, nýbrž že to bude zdejší gravitace. Dosahovala 1,4 g. Celou dobu to sice věděl, ale nepomyslel na to.

Ne snad, že by jeho tělesná schránka nevydržela takovou gravitaci, ale bylo nepříjemné, když místo obvyklých sedmdesáti kilogramů tělesné váhy najednou nesl devadesát osm. Deringhouse zaúpěl, vykročil na cestu a říkal si, že na tu zatracenou gravitaci nebude myslet.

Chtěl na jih. Les byl řídký a nebránil mu v tom. Přesto ale čekal, že bude hodně dlouho trvat, než dorazí do hor.

✧ ✦ ✧

Pokud si Rhodan dělal starosti o ztroskotaného muže a ztrátu stíhačky, nedával to na sobě najevo. Thora ho pozorně sledovala, ale nebylo vidět, jestli si dělá nějaké výčitky. Jediné, co k tomu případu řekl, bylo: „Moje teorie o použitelnosti stíhaček tím nijak neutrpěla. Do budoucna si musíme dávat pozor jen na ukořistěný arkonidský křižník. Jeho bojové zaměřovače dokáží snadno pronásledovat i extrémně rychlé předměty."

Pozorování a informační lety na FERROL pokračovaly. Protože na palubě GOOD HOPE měli původně jen dvě stíhačky a ty ostatní zůstaly na Zemi, byl to úkol pro kapitána Kleina.

Záznamy podaly cenné informace. Zjistili tak, že se Topsiderové snaží vybudovat velkou základnu pro svoji flotilu. Pracovali v západní části Velkého Oceánského Zemního Mostu.

Rhodan předpokládal, že tam přemístili drtivou většinu své flotily.

Dále byly zjištěny menší základny a velitelství jednotlivých flotil. Z toho vyplynulo, že se Topsiderové sice rozmístili po celé planetě, aby případně včas zachytili narůstající neklid mezi původním obyvatelstvem, ale na jednotlivých stanovištích jich bylo jen málo. Nikdy by neodolali náhlému útoku.

Závěr, který ze zjištění plynul, naháněl strach. Topsiderové soustředili veškerou sílu na hlavní základnu. Tím na zbytku území vytvořili slabiny. Pokud se nevycházelo z předpokladu, že je na velitelství flotily Topsiderů samý hlupák a diletant, pak z toho mohlo plynout pouze tolik, že se připravovali k útoku proti další planetě ROFUSU.

Rhodan se spojil s Thortem. Vládce Ferronů byl poměrně bezmocný.

Rhodan cítil, že Thort od něj čeká pomoc. V duchu se usmál, protože jestli byl někdo, kdo potřeboval pomoc, pak to byl právě on se svou poničenou GOOD HOPE.

Utěšil Thorta, jak jen to bylo možné, a začal si lámat hlavu, jak by odvrátil nebezpečí, které hrozilo deváté planetě.

Poradil se o tom s Crestem, Thorou a Tako Kakutou.

Výsledek této porady byl, že nestačí jen průzkumné lety kapitána Kleina. Jediná možnost odvrácení očekávaného útoku Topsiderů spočívala v nasazení komanda, které by pomocí transmiteru proniklo na FERROL a zaútočilo na protivníka z týlu.

Kekéler ve městě Sic Horum dostal informace, posbírané Kleinem, a Ferron se z nich radoval. Když však obdržel zprávu, že na FERROL v dohledné době dorazí útočné komando čtyřiceti mužů, zeptal se, jestli jsou to lidé, kteří odolají potížím partyzánského boje.

Reginald Bull nato zlostně zavrčel: „Tomu chlápkovi to ukážu, až se setkáme. Copak si myslí, že jedinejma bojovníkama na celým světě jsou jeho Sichové?“

✧ ➹ ✧

Poměrně všední záležitost nakonec přerušila Deringhouseho pochod na jih, ale zároveň se stala podnětem k tomu, aby se po hlavě vrhl do dobrodružného podniku.

Skutečnost spočívala ve faktu, že za podobných gravitačních potíží nemohl nikdo mašírovat nekonečně dlouhou dobu, aniž by dostal strašlivý hlad.

Díky krátkému hypnoškolení ovládal místní řeč natolik, že dokázal od sebe odlišit jednotlivé kmeny, a dokonce si namlouval, že je schopen předstírat příslušnost k jakémukoliv z nich. Tudíž dostal jistý nápad.

Tomuto nápadu padl za oběť nic netušící, nevinný Ferron, toulající se na procházce. Dostal ránu do hlavy, a když se probudil, byl docela nahý.

Deringhouse shodil kombinézu, oblékl si jeho vzdušný oděv a skryl pod něj neutralizátor i ostatní zbraně a přístroje. Pak se rychle ztratil z blízkosti vesnice, ze které přišel přepadený.

Potom ale dostal ten strašný hlad.

Řekl si, že si obstará něco k jídlu, ať se děje, co se děje. Přijetí bylo vzhledem k událostem přiměřeně groteskní.

✧ ➹ ✧

Před mřížemi transmiteru, ve kterém jeden po druhém přistávali, stála horda barevně oblečených, podsaditých, velkých chlapíků, kteří koukali tak podmračeně, až to vypadalo, že mají v úmyslu své hosty okamžitě zatknout.

Rhodan držel v ruce termozářič. Zastavil se a rozhlížel se. Nikdo z těch chlapů se mu nesnažil vyjít vstříc. Zůstali kde byli a přísně si ho měřili. Rhodan trpělivě čekal.

Reginald Bull byl těsně za ním.

„Hu!“ řekl. „Kampak jsme to zapadli?“ Díval se na jednoho Sichu po druhém a šklebil se na ně. Sichové se však ani nehnuli.

Pak přišel Tako Kakuta. Usmíval se jako vždycky. Sichové se zatvářili překvapeně. Pravděpodobně ještě nikdy neviděli bytost s barvou tváře, jakou měl Japonec Kakuta.

„Jestli někdo z nich ihned laskavě nekvákne,“ oznamoval Reginald Bull, „jedu zase domů.“

Transmiter vyplivoval příchozí jednoho po druhém. Dveřmi vyklopýtal Ralf Marten, těsně za ním mohutný Wuriu Sengu. Trochu zasněně vyšel Marshall a za ním jako vždy smutná Betty Toufryová. Teprve když se na ni Rhodan povzbudivě usmál, trochu ožila.

Překvapení Sichů narostlo, když spatřili malé děvče.

„Nebudeme se o ně starat,“ navrhoval Rhodan. „Tamhle je město. Jdeme tam!“

Transmiterová akce ještě neskončila: Ale ti, kteří ještě měli přijít, je snadno dojdou.

Rhodan vykročil proti Sichům, a když se mu nijak nesnažili uhnout, obešel je.

Ještě neminul posledního z nich, když se za ním ozval hluboký hlas: „Všichni jste nám srdečně vítáni!“

Rhodan zůstal stát a rozhlížel se. Jeden ze Sichů, očividně starý muž, vystoupil z řady a kráčel k němu. Napřahoval obě ruce a Rhodan gesto váhavě oplatil.

„Já jsem Rhodan," řekl. „A vy?"

„Mé jméno je Kekéler. Už jste o mně slyšel!"

V tu chvíli transmiter zabzučel a oznámil tím, že akce skončila. Rhodan přelétl pohledem své malé vojsko a Kekéler se díval s nim.

Celkem to bylo čtyřicet mužů - pokud se mezi muže počítala i malá Betty Toufryová - a pětačtyřicet robotů. Pětaosmdesát bojovníků, kteří vytáhli do boje proti mnohem silnějšímu protivníkovi.

„Musíte být velmi statečným národem," řekl Kekéler příjemným, hlubokým hlasem. „Když se odvažujete táhnout do boje s tak málo muži."

„No," opáčil Rhodan, „tak trochu počítáme s vaší pomocí." Bylo velmi důležité vyřešit nejdřív tuto otázku.

Kekéler učinil souhlasné gesto.

„To máme v úmyslu," řekl vážně. „Ale máme k dispozici jen málo použitelných zbraní. Nevím, jestli vám s nimi k něčemu budeme."

Rhodan se usmál a mávl rukou. „O zbraně si nedělejte starosti! Snadno vás vyzbrojíme."

Kekélerova tvář byla najednou o hodně přátelštější. „Pak tedy," zaduněl jeho hlas, „uvidíte, jak bojovní jsme my!"

✧ ✦ ✧

Když Deringhouse dorazil podél silnice k jejímu rozvětvení a podíval se doleva směrem k nějaké vesnici, kráčel mu v ústrety starý muž.

Vypadalo to, že se šel projít, a soudě podle oblečení nepatřil mezi zdejší boháče.

Deringhouse se zastavil a řekl: „Dobrý den, starý muži. Jsem hladový poutník a byl bych vám vděčen, kdybyste mi mohl říci, kde dostanu něco k jídlu. Ale nemám žádné peníze."

Starý muž naslouchal jeho slovům, pak zvedl hlavu a podíval se na něj. „Přicházíš zdaleka, synu, je to tak?" zeptal se.

„Ano," odpověděl Deringhouse. „Z velmi daleka."

„Jak se ti podařilo nepadnout do rukou nepřítele?"

Deringhouse se přinutil k úsměvu. „Když je někdo šikovný..."

Starý najednou přimhouřil oči a pak vyhrkl celou řadu slov, kterým Deringhouse naprosto nerozuměl. Tohle nebyla obecně platná řeč na planetě. Stařec ho zkoušel a Deringhouse z toho neměl dobrý pocit.

„Nerozumím ani slovo," přiznal.

Stařec přitakal.

„Když je někdo tak velký jako ty, synu, musí to být Sicha," vysvětloval mnohoznačně. „Avšak ty jím nejsi. Přicházíš opravdu z velmi, velmi daleka. Co bys chtěl? Něco jíst?"

Deringhouse přikývl. Stařec se obrátil a ukázal k vesnici. „Jdi tam! Můj syn tam vlastní restauraci. Když mu řekneš, že tě posílá Perk'la, pak ti dá víc, než kolik sníš na posezení. Ale nezapomeň to jméno: Perk'la!"

Deringhouse poděkoval. Naléhavost, s jakou stařec vyslovil jméno, ho zarazila. Když odcházel, říkal si, jestli by raději neměl ještě chvíli vydržet o hladu, než by šlápl do pasti. Ale koneckonců to nemusela být žádná léčka, a stařec přece působil důvěryhodným dojmem - až na ten tajuplný výraz ve tváři.

Ulice vesnice byly prázdné.

Deringhouse konstatoval, že se zapomněl zeptat, jak se synova restaurace jmenuje, ale pak zjistil, že by to bylo zbytečné. Ve vsi byla jenom jedna restaurace.

Deringhouse otevřel dveře a vstoupil do lokálu. Vypadalo to tam jako v hale hotelu. Stoly z černého plastiku a dřeva, čisté ubrusy a pohodlné židle.

Ovšem žádní hosté.

Posadil se ke stolu, počkal, až se uprostřed stolu otevřel automat a podal mu fólii a tužku.

„Vaše přání, prosím," ozval se nakřáplý ferronský hlas.

Deringhouse vzal fólii a napsal na ni: „Hostinského, prosím. Posílá mě Perk'la." Pak vrátil fólii a tužku do malé zásuvky automatu a řekl: „Díky!"

Přístroj zase zajel do stolu a nastalo ticho.

Deringhouse za sebou najednou uslyšel kroky.

„Vy jste muž, kterého posílá Perk'la?"

Deringhouse zvedl hlavu a pohlédl na malého, ale ramenatého Ferrona, stojícího nad ním.

„Jak vidíte," odpověděl. „Nebo je tu snad ještě někdo?"

Muž se omluvil. „Jsem trochu popletený. Víte, nestává se často že by Perk'la někoho poslal."

Deringhouse se usmál. „To ale neudělal dobrý úlovek. Říkal jsem mu, že mám hlad, ale že mi scházejí peníze. Přesto mě za vámi poslal."

Ferron naznačil souhlas. „Jistě. Co si přejete k jídlu?"

„Cokoli," odpověděl unaveně Deringhouse. „Jen to musí být rychle, protože jinak asi umřu hlady. A pak mi řekněte, co pro vás mohu udělat, když nemám peníze."

Ferron se potutelně usmál. „O tom si promluvíme později."

Odešel. Po několika krocích se však zastavil a otočil se.

„Mimochodem, já se jmenuji Teél.“

Deringhouse měl najednou dojem, že se taky musí představit.

„Moje jméno je Deri.“

Teél s úsměvem přitakal.

Deringhouse dostal jídlo, až mu při pohledu na něj oči přecházely. Teél byl dostatečně taktní, aby ho nechal v klidu. Teprve když Deringhouse všechno snědl, vynořil se v koutě místnosti.

„Objednal jsem vám něco k pití, Deri. Půjdete, prosím, se mnou?“

Něco k pití Deringhousovi scházelo k plné spokojenosti. Vstal a kráčel za svým hostitelem. Prošli dveřmi, za kterými vedly pojízdné schody do sklepa. Deringhouse znal zvyk Ferronů stavět svá obydlí pod zemí, protože tak se vyhnuli vedru, které by je jinak trápilo. Ovšem jestliže nahoře v jídelně bylo poměrně chladno, tady dole už bylo docela zima.

Místnost za dveřmi byla jen slabě osvětlena. Deringhouse nestačil zírat.

Stála tam spousta mužů, každý svíral v ruce zbraň a všichni mu mířili na břicho. Otočil se a spatřil Teéla, který se nechoval jinak. Suše polkl a bezděky napnul břišní svalstvo, neboť měl pocit, že ho každou chvíli musejí zastřelit.

Ale když se nikdo neodvažoval zbraň použít, uvolnil se a s úsměvem řekl: „Tak jsem tady. Čeho si žádáte?“

✧ ➹ ✧

První věc, která se musela udělat, bylo sehnání arkonidských transportních kombinéz. Gravitace na FERROLU to nutně vyžadovala.

Kekéler je všechny ubytoval v Sic Horumu. Bylo to poměrně těžké, protože město bylo přelidněno. Bylo jediné široko daleko, kam ještě nepronikli Topsiderové, a proto tu nalezlo útočiště mnoho uprchlíků.

Sic Horum se takto stalo hlavním městem Sichů, ale dalo se čekat, že tato skutečnost nezůstane Topsiderům dlouho neznáma.

Nakonec se všichni přece jen ubytovali. S roboty to bylo prosté. Postavili je na místo a přikázali jim, aby čekali, dokud nebudou zapotřebí.

Rhodan a Bull bydleli v Kekélerově domě. Neztráceli čas a rovnou zasedli s Kekélerem a jeho poradci, aby vypracovali bojový plán. Kekéler byl příjemně udiven činorodostí svých hostů.

„Myslím,“ řekl, „že by tahle válka skončila úplně jinak, kdyby byli naši lidé jako vy.“

Rhodan mu vysvětlil, na čem hlavně záleží.

„Topsiderská flotila vlastní křižník, který ukořistila u jiných bytostí. Tento křižník tvoří páteř topsiderské flotily. Musíme se ho zmocnit - pak bude po válce i po okupaci.“

Kekéler mu pozorně naslouchal.

„To se dobře poslouchá,“ řekl po chvíli. „O té lodi jsme slyšeli. Je vysoká jako hora a úžasně vyzbrojená.“

Hlavním problémem bylo vyřešení otázky, jak dostat do Thorty co nejvíce lidí ze Sic Horumu, aby celá akce měla vůbec nějakou naději na úspěch. Kekéler vysvětloval, že je možné jít prvním a druhým ochranným prstencem, ale až do Thorty nelze proniknout nepozorovaně.

„Tak,“ řekl nakonec Rhodan. „Abychom tedy zvýšili pravděpodobnost našeho úspěchu, některé ze stráží vyřadíme. Otázka zní: Jak to uděláme, abychom v Topsiderech nevyvolali žádné podezření?“

Kekéler položil na stůl mapu a rozprostřel ji.

„Nemusíme zničit všechny strážní posty,“ řekl. „Podívejte se sem: nejbližší strážní stanoviště směrem k Thortě leží tady, v Hekalaru, malém městě asi sto osmdesát kilometrů odtud. Nám postačí jen vyčkat, dokud k nám nedorazí první stráž. Pak ji přemůžeme. S našimi zbraněmi to nebude problém.“

Rhodan přikývl. „V pořádku. Víte, v jakých intervalech chodí stráže na obhlídku?“

Kekéler zavrtěl hlavou. „Jediné, co vím, je následující: Krátce poté, co byly v Hekalaru rozmístěny stráže, jsme byli ještě velmi neopatrní. Ty ještěrky s placatými hlavami se nám nelíbily, a když se jedna z nich zachovala podle nás ošklivě, dostala nařezáno.

Pak uplynula asi hodina a nad krajem se objevily letouny. Očividně nevěděly, co mají hledat, jen kroužily. Teprve dvě hodiny po rvačce přistály v Sic Horumu a našly své dva pohřešované strážné.“ Zasmál se. „Museli jsme zaplatit pokutu, to bylo všechno!“

Rhodan přemýšlel.

„Podle toho se lze domnívat,“ řekl nakonec, „že se strážní každou hodinu hlásí, a když se neohlásí, velitelství pošle pátrací skupinu do míst, odkud se ozvali naposledy. Jestli to tak zůstalo, nemělo by pro nás být těžké dostat se o pár kroků kupředu.“

✧ ➹ ✧

„Nemáte se čeho obávat,“ řekl Teél ode dveří, „pokud jste mužem, kterého očekáváme.“

„Tím já být nemůžu,“ zavrčel Deringhouse. „Octl jsem se v tomto kraji náhodně.“

Deringhouse jim vyprávěl o setkání se starcem.

„Takže - odkud skutečně přicházíte?“ chtěl Teél vědět.

Deringhouse na něj hleděl přimhouřenýma očima. „Poslouchej, chlapče,“ řekl hořce. „Nikomu neuškodí ani nepomůže, když bude vědět, odkud přicházím, takže ti to povím: přicházím z ARKONU!“

Teéla to plně zaskočilo.

„Odkud?“

„Z jednoho světa,“ odpověděl nazlobeně Deringhouse, „který leží dál, než si umíte představit.“ Teél zavrtěl hlavou. „Má to znamenat,“ zeptal se nejistě, „že nejste Ferron?“

Zezadu se někdo ozval. „Krátce předtím, než padla Thorta, zaslechli jsme zprávy, že na ROFUSU přistála cizí loď. Pocházela z nějaké hodně vzdálené planety. Myslím, že ji Topsiderové silně poškodili. Musela nouzově přistát a pak už jsme o ní nic neslyšeli.“

„Žádný div,“ řekl Deringhouse. „Dobře jsme ji schovali.“

Teél se zeptal: „Vy patříte k posádce této lodi?“

„Ano.“

Teél položil ještě řadu dalších otázek, které Deringhousemu připadaly hloupé, až nakonec ztratil trpělivost a vykřikl: „Zatraceně, teď už toho mám dost! Konečně bych rád věděl, kam jsem se to vlastně dostal!“

Muži už nestáli při stěně, nýbrž kolem něj, a hlavněmi zbraní mířili k zemi.

„To vám mohu povědět,“ odvětil vážně Teél. „My, co nás tady vidíte, se snažíme bojovat proti nepříteli. Je nás málo, proto se snažíme získávat nové přátele. Každopádně je musíme pořádně prověřovat, aby mezi nás nepronikli špioni.“

Deringhouse si nahlas povzdechl. „To jste mi mohli říct hned.“

Posadil se a vyprávěl, jak se dostal na FERROL. Nikdo o pravdivosti jeho slov nezapochyboval.

„Až naši lidé dorazí na FERROL, přistanou u Sichů,“ dodal.

Teél přemýšlel. Nakonec řekl: „Nemyslím si, že se vám to podaří. Sichové jsou hluboko v horách, a ani Topsiderové k nim zatím nepronikli. Jaké potíže by měl osamělý muž, kdyby se mezi ně chtěl dostat!“

Deringhouse zvedl hlavu. „Máte nějaký návrh?“

„Jeden bych měl,“ přiznal Teél. „Ale teď, když už jste dorazil až k nám, mohli bychom si chvíli společně lámat hlavu, co bude dál.“

✧ ➤ ✧

„Přibližně tady někde bude hranice,“ řekl Kehåler. Kehåler byl Kekélerovým synem.

„Není to tu moc přehledné,“ konstatoval Rhodan.

Spolu s Bullem, Takem a mladým Sichou vyletěli na průzkum topsiderských stráží. Mezitím totiž už dorazily arkonidské dopravní kombinézy. Kehåler se projevil jako šikovný mladík a naučil se cizí přístroj vbrzku dobře ovládat.

Směrem k severu, tedy k městu, se krajina trochu svažovala. Byla posázena balvany všech velikostí a porostlá křovinami. Jižní konec planiny však představovala asi padesát metrů vysoká stěna, která se táhla od východu k západu.

Kehåler tvrdil, že tato stěna tvoří jižní okraj čtverce, uprostřed kterého leží Sic Horum.

Rhodanovi se tam nelíbilo. Stráže je musely vidět jako na podnose.

Kehåler nebyl jiného názoru. „Létají těsně při hranici čtverce,“ řekl. „A mají přitom oči pořádně dokořán. Pokud se zrovna neschováme někde v křoví, měli nás snadno objevit.“

Bull si lehl na zem. „Tak tedy počkáme!“ zavrčel nevrle. „Stejně nám nic jinýho nezbejvá.“

Rhodan také přistál. Uvažoval, že je Topsiderové nenechají dlouho čekat. Určitě to tu kontrolují nejméně každou hodinu.

Uplynula asi hodina.

Ozval se bzučivý zvuk. Kehåler přitiskl ruce za uši a otočil se ve směru, odkud zvuk přicházel.

„Jsou tady,“ řekl a vstal.

Rhodan se rozhlížel. Po chvíli objevil na východě, těsně nad stěnou, zvolna letící černý bod.

Stáli těsně při sobě nedaleko skalní stěny. Byli nekryti. Jenom Tako se schoval opodál, kousek za nimi.

Černý bod byl letounem bez křídel. Patrně fungoval na principu antigravu. Oproti arkonidské technice však vypadal velmi zaostale. Hluk, který letoun vydával, byl zblízka téměř nesnesitelný.

Kluzák, nebo jak se té věci dalo říkat, se zastavil, když je objevil. Pak změnil směr a přistál ani ne deset kroků od Rhodana a jeho mužů.

Rhodan viděl, že uvnitř sedí dva Topsiderové. Už tyhle bytosti několikrát viděl, ale dosud mu přitom pokaždé přeběhl mráz po zádech.

Topsider, který právě sesedal, byl stejně velký jako on. Hlavu měl širokou a bezvlasou, rty úzké a třikrát větší než u lidí, což mu dodávalo vzhled žáby. K tomuto dojmu dopomáhaly i velké kulaté oči, pohyblivé na všechny strany. Kůži měl pokrytou hnědočernými šupinami. Topsider budil dojem něčeho cizího, aniž by přitom byl vysloveně ošklivý.

Rhodan konstatoval, že strážní nevypnuli motor lodi. Topsider, který zůstal sedět uvnitř, byl očividně v pohotovosti.

Druhý se zastavil před Rhodanem a namířil mu zbraní na prsa. Volnou rukou učinil velkopanské gesto a zakrákal: „Tady hranice! - Pryč odtud! - Jinak zastřelit!“

Ve stejnou chvíli se na opačné straně kluzáku rematerializoval Tako Kakuta. Nic neriskoval, jednal přesně podle Rhodanova rozkazu. Paprsek termozářiče zasáhl Topsidera v letounu a zabil ho.

Ten se zbraní se prudce otočil. Na tuto chvíli Rhodan čekal. Dvě vteřiny překvapení stačily, aby tasil neutralizátor a zabil i druhého strážného.

„Hotovo!“ řekl Bull, ale ve tváři pobledl.

Rhodan přikývl, kývl na své mužstvo a vyrazil. Kluzák i oba mrtvé Topsidery nechal na místě.

O pár minut později byli zpátky v Sic Horumu. Kekéler se mezitím postaral o to, aby na nejvyšší věži města nepřetržitě stála hlídka a kontrolovala vzdušný prostor nad městem. Kekéler sám vypadal vesele. Byl rád, že akce dopadla dobře. Po čtvrthodině se hlídka na věži ohlásila. Prostranství u hranice údajně prohledávalo několik kluzáků. O chvíli později to vypadalo, že našli své mrtvé. Pak kluzáky zmizely, ale zanedlouho se opět objevily a blížily se k městu.

„Teď půjde do tuhého!“ řekl Rhodan. „Co uděláte?“

Kekéler zvedl pravici a otočil ji dlaní vzhůru. „Člověk nikdy neví. Nemohou nám nic dokázat. Nevlastníme zbraně, kterými byli topsiderští strážní zabiti. Bylo by dobře, abyste se se svými lidmi schovali, dokud Topsiderové setrvají ve městě.“

Rhodan se schoval tak, aby mohl sledovat scénu, která se krátce nato odehrávala na největším náměstí.

Topsiderové přistáli se třemi kluzáky, zatímco tři další zůstaly nad městem a neustále kroužily. Nechali si zavolat Kekélera a Rhodan ze svého úkrytu slyšel jen krákavé, štěkavé hlasy Topsiderů. Kekéler však zůstával klidný. Nejdřív se okupanty snažil přesvědčit, že o ničem neví. Po chvíli to došlo tak daleko, že mu byla ukázána mrtvá těla. Rhodan viděl, jak starosta ukazuje na rány a vysvětluje že takové zbraně nikdo nemá.

Topsidery to očividně zaskočilo. Jejich hlasy se mírnily.

Rhodan pochopil, že chtějí získat tipy na případné úkryty pachatelů. Kekéler odpovídal velmi zevrubně. Pohyby rukou doprovázel popis možných míst v okolí.

Potom patrola znovu nasedla do lodí a za okamžik se připojila ke kroužícím druhům. Pár vteřin nato všech šest kluzáků zmizelo.

Rhodan a Bull vyšli z úkrytu. Kekéler se na ně usmíval.

„Dobrá práce!“ pochválil ho Rhodan.

„Rozuměl jste všemu?“

„Většinou. Teď už tedy víme, že Topsiderové nejsou v neustálém spojení se svými strážemi. Takže nám vždycky zbyde dostatek času na únik, jakmile vyřídíme strážné. Ostatně: Kam jste je to poslal?“

Kekéler se usmál.

„Na jihovýchod do buše. Tisíc kilometrů čtverečních nic než ostnatá křoví. Budou mít pár dní co pročesávat.“

✧ ➹ ✧

Taliko byla velmi pohledná dívka. Byla o něco větší než její bratr Teél, zato ale hubenější. Měla hezkou tvář, byla souměrně rostlá, takže oči hluboko v důlcích tolik nevadily.

Taliko byla důležitým členem spiknutí už proto, že bydlela v sousedním městě Hophteru, kde byla umístěna jednotka Topsiderů.

Deringhousemu se zatím nepodařilo zjistit, proč se vlastně zdržuje stranou od rodiny. Každopádně se v Hophteru často setkávala s Topsidery jako důvěryhodná osoba. To bylo řídkým jevem: Topsiderové byli bytostmi, které se spoléhaly jen samy na sebe a nepočítaly s ničí pomocí.

„Myslím, že by to vyvolalo pěkný poprask, kdybychom vyřídili všechny Topsidery v Hophteru, že?“ zeptal se Deringhouse.

Taliko pokyvovala hlavou.

„Jistě, ale Topsiderové jsou podivní. Přišli by do Hophteru a zevrubně by se vyptávali. Jsou si tak jisti tím, že jim pachatelé neutečou, že by si dali na čas. Nevím, jestli je to komplex, nebo tím dávají najevo nadřazenost: každopádně se tváří tak, jako by nechtěli nikomu ublížit. Útočí teprve tehdy, jestliže mají, nebo si myslí, že mají, dost důkazů. - Za tu dobu bychom se dostali až do Thorty.“

„Mhm!“

Porada došla k závěru, že se celá skupina propracuje až do Thorty. S pomocí Deringhouseho zbraní to bude jednoduché.

Taliko a Deringhouse byli vybráni, aby tvořili předvoj. Teél se zbytkem skupiny je bude následovat v určitém odstupu.

Taliko měla důvěryhodné důkazy o existenci odbojových skupin v Thortě. Pokud by se jim podařilo se s některou spojit, určitě by pak nebylo těžké se ve městě tajně usadit.

Nápad Taliko, aby zničili celou jednotku nepřítele v Hophteru, se Deringhousemu nelíbil. Měl za to, že by tím způsobili příliš velký rozruch, a zbytečně by házeli sami sobě klacky pod nohy.

Dohodli se tedy, že Hophter obejdou a zneškodní pouze strážné, kteří jim cestou do Thorty zkříží cestu.

✧ ▲ ✧

První úder se málem nepodařil. Ale když ho měli za sebou, věděli, nač si mají příště dávat pozor.

Taliko a Deringhouse opustili vesnici pěšky. Soukromá vozidla na ulicích Centrálního kontinentu prakticky neexistovala, a když už se nějaké objevilo, mohlo být každému jisté, že ho dřív nebo později každé dva, tři kilometry zastaví topsiderská hlídka.

Drželi se stranou silnice a kolem poledne se dostali na dohled k Hophteru. Vstoupili do města a noc strávili v domě, ve kterém bydlela Taliko.

Příští ráno pokračovali v cestě a blížili se hranici hlídaného čtverce. Udělali přestávku, protože Deringhouse byl díky gravitačnímu přetížení rychleji unaven.

Zatímco odpočívali, zaslechli bzučení hlídkového kluzáku. Přeletěl těsně nad nimi, opsal oblouk a vracel se zpátky. Asi dvacet metrů od nich pak přistál. Byl obsazen dvěma muži. Jeden z nich vystoupil a mířil na ně zbraní.

„Klid!“ šeptala Taliko. „To je Epr Thon, toho znám!“

Deringhouseho i přes značné nebezpečí zaujalo, jak je možné rozlišovat Topsidery od sebe. Podle něj byli jeden jako druhý. Ale Taliko se v tom asi vyznala.

Když Epr Thon poznal dívku, sklonil hlaveň a zašklebil se.

„Přítel?“ zeptal se krákavě.

„Ano,“ odpověděla Taliko. „Jsme na výletě.“

„Hranice tam,“ varoval Epr Thon, otočil se a ukázal k východu „Nejít dál! Nebezpečné!“

Taliko souhlasila. „Chceme zůstat tady,“ řekla. „Líbí se nám tu.“

Epr Thon si odkrkl. Deringhouse zvolna vstal a protahoval se. Topsider si ho nevšímal. Povídal si s dívkou. „Kdy k nám zase přijít?“ vyzvídal.

Taliko zvedla ruku a obrátila ji dlaní vzhůru.

„Nevím. Možná zítra.“

„Nás těšit,“ zakrákal Epr Thon.

Jen počkej, kámo, pomyslel si Deringhouse.

Stál jen dva metry od Epr Thona, bokem k němu. Aniž by si toho protivník všiml, vytáhl malý neutronový paprskomet a namířil jím na ještěrku.

„Zahoď zbraň!“ řekl klidně.

Epr Thon nevěřícně zíral z Deringhouseho na Taliko a zpět.

„Udělej, co říká,“ radila mu dívka.

Oči Epr Thona se protáčely. Ústa se proměnila v úzkou štěrbinu.

„Jdi tam!“ přikázal Deringhouse a ukázal na kluzák. „Půjdu za tebou, nepokoušej se něco říkat, nebo mi utíkat.“

Taliko také vstala. Společně pochodovali ke kluzáku. Pilot mezitím Taliko poznal a volal na ni něco, čemu Deringhouse nerozuměl. Taliko krátce odpověděla.

To děvče má ale nervy, podivoval se Deringhouse.

Pak se to neštěstí stalo. Epr Thon nedbal na zbraň ve svých zádech, uskočil do strany a prchal pryč. Stačil ještě pilotovi říct pár syčivých slov, a pak ho Deringhouse zastřelil.

Kluzák ihned odstartoval. Na deset metrů neměl Deringhouse šanci. Sice po letounu vystřelil, avšak nezasáhl ho. Kluzák namířil kolmo vzhůru a rychle se vzdaloval.

Taliko zbledla.

„Rychle!“ vykřikl Deringhouse. „Musíme odtud. Za pár minut máme na krku celou jejich jednotku.“

„Ale kam?“ zaúpěla Taliko.

To byla vskutku otázka: Hlavně však bylo pochopitelné, že nyní nemohou k hranici. Tam na ně určitě budou zanedlouho číhat.

„Půjdeme na západ!“ rozhodl Deringhouse. „Nejlépe trochu jihozápadně. Tam nás budou hledat až naposledy.“

Každý nesl malou vysílačku, pomocí níž se dorozumívali s Teélovou skupinou. Existovalo však nebezpečí, že budou odposlouchávání, takže se předem domluvili na následujícím: jedno zabzučení znamenalo: *pochod podle plánu*, dvě: *stát!*, tři zabzučení: *nebezpečí*.

Deringhouse zmáčkl třikrát tlačítko. Pak přeběhli silnici a utíkali na jihozápad. Po půlhodině dorazili k malému lesíku. Ve stejnou chvíli uslyšeli od východu dunění kluzáků. Schovali se a čekali.

✧ ▲ ✧

Pochod k severu byl zpočátku dětskou hrou. Dostali se přes hranice dvou kvadrantů, aniž by si jich někdo všiml. Při třech dalších přechodech se museli zbavit strážných, ale proběhlo to bez potíží.

Pak ale museli konstatovat, že se mezi Topsidery rozšířilo vzrušení a nervozita. Najednou vzduchem svištěl oproti dřívějšku dvoj až trojnásobek topsiderských kluzáků. Rhodan rozdělil svou skupinu a druhou polovinu,nechal pochodovat pod velením Sichy Gloktora.

Převážnou většinu svého mužstva nechal v Sic Horumu.

Doprovázeli ho jen Reginald Bull, Tako Kakuta, Marshall, Marten, Sengu, malá Betty a řada Sichů, pečlivě vybraných Kekélerem.

Zbytek mužstva tvořil jistý druh zálohy, ze které bude možno čerpat, jakmile se v Thortě dostane pod Rhodanovu kontrolu alespoň jeden transmiter.

Gloktor, vůdce druhé skupiny, patřil mezi Kekélerovy poradce.

Podle pozemských měřítek mu bylo asi pětačtyřicet let. Kekéler v něj kladl značnou důvěru a podle všeho, co Rhodan viděl, ne neoprávněně.

Rhodan byl se Sic Horumem ve spojení. Nebylo známo, zda je Topsiderové byli schopni odposlouchávat. Z důvodů bezpečnosti pracoval Rhodan se zkráceným kódem, pomocí něhož byl schopen ve zlomku vteřiny odeslat zprávu, která by za normálního spojení trvala třeba čtvrt hodiny.

Rhodan odhadoval, že bude trvat půldruhého týdne ferronského času, než dorazí do Thorty, což bylo desetkrát osmatřicet pozemských hodin. Byli totiž nuceni nepoužívat arkonidské transportní kombinézy, protože by je nepřítel mohl snáze rozpoznat.

✧ ➹ ✧

Kluzáky nepřipouštěly žádné pochybnosti. Několikrát obletěly lesík a pak se chystaly přistát.

Deringhouse skřípal zuby. Nečekal, že ho objeví tak rychle. Položil dívce ruku na rameno. Cítil, jak se chvěje.

„Odvahu!“ řekl tiše, ale znělo to poněkud směšně.

To, co se stalo později, Deringhouse nazval jedním výrazem zázrak. Kluzáky obklopily lesík od východu ve tvaru podkovy. Jenom jediný se snesl k lesu od západu.

Deringhouse vystrčil hlavu z úkrytu, aby se podíval, zda Topsiderové už vysedají, a vtom uslyšel jemný, zpěvavý zvuk, který jako by přicházel shůry. Nejdřív si myslel, že ho šálí sluch, protože takové zvuky by správně na Ferrolu neměly existovat. Ale pak se tichý zpěv proměnil v hvízdání. Vypadalo to, jako by se to řítilo přímo proti nim.

„Kryj se!“ vykřikl vyděšeně Deringhouse.

Následovala dunivá, ohlušující detonace a světelný záblesk, pronikající i přes zavřená víčka. Divoká vichřice lámala kmeny stromů. Vzduchem létaly předměty a rozbíjely se o zem.

Pak nastal klid.

Deringhouse okamžitě vyskočil. Naklonil hlavu a poslouchal. Přestože mu v uších hvízdalo, slyšel tichý zvuk rychle se vzdalujícího pohonu lodi.

„Jak snadno nás mohli zasáhnout!“ řekl se suchým polknutím.

Potom do něj vjel život. Podíval se na východ a neobjevil nic než oblak kouře, stoupající k nebi a rozprostírající se nad krajem.

Podíval se za sebe. Věc, která jim málem spadla na nohy, byl kousek sedačky z topsiderského kluzáku. Podle něj se dalo soudit na osud patroly.

Ale kluzák na západě lesa bylo ještě slyšet. Deringhouse slyšel i vzrušené chraplavé hlasy nepřátel.

Chytil Taliko. „Jdeme!“ řekl.

Ještě zpola omámená ho následovala lesem. Nechápala, co se kolem ní děje. Na okraji lesa se dokonce nechala chytit za krk a při tisknout k zemi.

„Zůstaň tu ležet!“ sykl.

Poslední kluzák Topsiderů stál pár metrů od nich. Jedna z ještěrčích bytostí utekla na opačný konec lesa, druhá seděla uvnitř lodi a podle pohybu se dalo soudit, že vede vysílačkou nějaký rozhovor.

Deringhouse počkal, až skončí. Topsider vylezl z lodi. Teprve potom Deringhouse vystřelil. Druhý Topsider přibíhal zpátky, ale když viděl svého druha klesat k zemi, bylo už i pro něj pozdě.

Deringhouse vyvedl Taliko z úkrytu a strčil ji do kluzáku.

„Jak to funguje?“ zeptal se jí.

Taliko si prohlížela poměrně jednoduchou palubní desku. „Tohle je start,“ řekla a stiskla tlačítko.

Úspěch byl okamžitý. Letoun vystřelil k nebi takovou rychlostí, že se Deringhouse přidržel. „S touhle věcičkou se dostaneme daleko,“ řekl zvesela, když se seznámil s ovládacími prvky. „Než se vzpamatují ze šoku, který jim způsobil Klein, budeme u Thorty.“

„Klein?“

„Aha, vy ho neznáte. Je to muž ve stíhačce. Kolega. Domnívám se, že spatřil seskupení kluzáků, a tak je obdařil nějakou bombou. Samozřejmě, že nemohl tušit, že se v lese ukrýváme.“

Taliko se zasmála.

„Tomu říkám záchrana v poslední vteřině, že?“

„Ano. A vy jste statečné děvče,“ řekl Deringhouse. Otočil se k vysílačce a vyslal jedno pípnutí: pochod podle plánu.

✧ ➹ ✧

Šlo to rychleji, než si mysleli. Klein neúnavně nalétával na nepřítele a celá země se nacházela ve stavu bojové pohotovosti. Nikdo vážně nepomyslel na to, aby kontroloval hranice.

Po osmi ferronských dnech se na severu objevila silueta města Thort.

Z druhé strany však nepřicházely příliš povzbudivé zprávy.

Topsiderové, vyděšení Kleinovými nálety, se rozhodli, že budou bombardovat města na ROFUSU.

Bubnová palba proti deváté planetě byla zahájena. Thort byl blízko zoufalství. Rhodan za ním poslal Cresta, aby ho uklidnil a vysvětlil mu, že se za několik dní zmocní křižníku a pak že útoky Topsiderů přestanou.

Jak se dalo snadno pohledem zjistit, křižník ještě pořád stál na kosmodromu města Thorta.

Když dorazili k městu, Klein právě útočil na letiště. Tím pomohl Rhodanovi a jeho lidem nepozorovaně proniknout do centra. Ovšem pochod městem se neobešel bez mimořádných událostí.

Hned na první křižovatce si všimli neobvyklého shluku lidí. Tako byl vyslán napřed, aby zjistil, oč jde. Posléze podal zprávu, že tam Topsiderové kontrolují průkazy. Rhodan ani nikdo z jeho mužů žádný topsiderský průkaz neměli. Proto se nenápadně snažili zabočit do nestřežené uličky. Kehåler je vedl, vyznal se tu.

Tak minuli dvě místa, kde se kontrolovalo, a nepozorovaně je obešli. Došli k hotelu. Trvalo jim to o hodinu déle, než by bylo nutné.

Gloktor a jeho skupina ještě nedorazili. Majitel hotelu byl hosty zaskočen. Od doby, co na planetě přistáli Topsiderové, jeho podnik osiřel.

Kehåler si ho vzal stranou a objasnil mu situaci. Hostinský Tahimér byl okamžitě na jejich straně.

Gloktorova skupina dorazila za další dvě hodiny.

Bull vypadal bojovně, když vstupoval do hotelové haly. Rhodan si všiml, že se muselo něco stát. „Copak?“ zeptal se.

„Někdo chtěl vidět naše průkazy - na jedný křižovatce.“

„Samozřejmě že jsme je neměli. Už jsme nemohli uhnout. Naštěstí to byli jen dva strážný. Nenadělali nám moc potíží. Ale Topsiderové si teď budou lámat hlavu, jak se uprostřed města mohl najít někdo tak odvážný, že zabil dva jejich strážný.“

„A ostatní chodci?“

„Zůstali pasivní,“ ozval se Gloktor. „Dělali jsme to nenápadně.“

Ubytovali se ve sklepě hotelu. Tihamér souhlasil, aby byl jeho dům používán jako základní tábor pro výpady do města.

✧ ➹ ✧

Jakmile Deringhouse a Taliko přeletěli hranici čtverce, ve kterém ležela Thorta, přistáli, a zbytek cesty mašírovali po svých.

Deringhouse byl šťasten, že se dostali tak daleko.

Taliko měla ve Thortě hodně přátel, takže se rozhodli, že se u některého z nich ubytují.

Dostali se poměrně hluboko do města, když narazili na první kontrolu. Ale objevili ji včas a stačili se jí proto vyhnout. Deringhouse trval na tom, že se musejí dostat k jistému příteli Taliko, který bydlel v luxusní čtvrti poblíž královského paláce.

Podařilo se jim to, ale Taliko byla na konci sil.

Rodina, která tam bydlela, nesla jméno Calan. Srdečně přivítali Taliko, a pak i jejího přítele. Přívětivost nepominula ani pak, když Taliko vysvětlovala, proč přijela, a že za nimi jde Teél se skupinou mužů.

Jediné, co na to Calan řekl, bylo: „Budete muset být opatrní. Ze všech lidí, co tu dřív bydleli, jsme tu už jenom my a ještě asi tři rodiny. Topsiderové všechno zrekvírovali. Ani nevím, proč nevyhnali zrovna nás,“ usmál se. „Možná máme na jejich vkus příliš staromódní dům.“

Deringhouse počítal s pěti dny, které Teél a jeho skupina budou potřebovat, aby dorazili do Thorty. Proto se rozhodl, že se prozatím porozhlédne po někom, kdo má stejné úmysly jako oni.

Calan byl informovaný muž.

„Musíte jít poměrně daleko,“ řekl s lítostí, „při tom množství kontrol to bude obtížné. Ale pokud by se vám podařilo dorazit k podniku s názvem BÍLÝ JEDNOROŽEC, pak určitě najdete pár lidí, kteří si vás rádi vyslechnou.“

✧ ➹ ✧

„Problém spočívá v tom,“ řekl Rhodan, „že se musíme nejdřív dostat do Rudého Paláce, aniž bychom vyvolali nějakou pozornost. Především bychom se tam měli dopravit pokud možno všichni. Kdybychom se tam dostali do křížku s Topsidery, mělo by nás být co nejvíce.

Především chci upozornit na jeden fakt: máme k dispozici jenom jeden pokus. Pouhý jeden! Když se nám to nepovede, Topsiderové si dají pozor.

Navrhuji, abychom se nejdříve pokusili obsadit transmiter. Tihamér by měl tušit, kde dřív stávaly transmitery, a my se podíváme, jestli tam ještě jsou.

Mezitím jsem získal jeden exemplář průkazů, platných ve městě. Odvysílal jsem podobu do ROFUSU. Crest nám vyrobí nějaké kopie. Až budeme mít transmiter, pošle nám je.“

Tihamér popsal pozici transmiterové stanice a Tako Kakuta pak podnikl malý výlet, aby zjistil podrobnosti. Vrátil se smutný.

„Je střežen líp než arabský harém,“ řekl. „Nemáme nejmenší šanci.“

Tihamér byl téměř bezradný.

„Dřív býval jeden malý přístroj v budově pošty na pětadvacáté ulici. To je přímo za rohem. Ale Topsiderové si tam zařídili spoustu kanceláří.“

Za pokus to stojí, rozhodl Rhodan a požádal Taka, aby budovu pošty prozkoumal. Když se Japonec vrátil, byl už veselejší. Hlásil, že šance nebudou velké, ovšem každopádně větší než na transmiterové stanici.

Rhodan začal ihned osnovat plán, jak se dostat do pošty a vynést odtud transmiter. Gloktor, který těmhle věcem trochu rozuměl, ho ujistil, že může ve sklepě hotelu přerušit přívodový kabel, kterým byl transmiter zásobován energií.

To zredukovalo celý úkol na pouhé ukořistění transmiteru. Agregát ať si Topsiderové nechají.

✧ ➹ ✧

Deringhouse a Taliko šli odděleně. Pro jednoho člověka bylo jednodušší proklouznout mezi kontrolami. Přestože šli každý jinou cestou, k Bílému jednorožci dorazili takřka zároveň.

Vstoupili. Lokál byl potemnělý, ale aspoň příjemně zařízený. Automatika však nefungovala, proto Deringhouse přivolal obsluhu a Taliko objednala.

„Nějak mi ta spiklenecká role nesedí,“ ošíval se Deringhouse.

„Co budeme dělat teď? Zeptáme se někoho, jestli náhodou nemá něco proti Topsiderům?“

Taliko se usmála.

„Chvíli počkáme,“ navrhovala. „Možná se pak zeptáme majitele.“

Věc se však vyvíjela jinak. Sotva usrkli nápojů, rozletěly se dveře a dovnitř vtrhla horda rozdováděných mužů.

„Vyřídili dva strážný!“ křičel jeden z nich. „Na křižovatce pětadvacátý a Ulice jednoty!“

Chvíli bylo ticho, pak propuklo nezřízené nadšení.

„Kdo Kdo to byl?“

Muži, kteří vstoupili, rozpřahovali ruce.

„Nemáme tušení. Nic přesnějšího se nelze dozvědět. Každopádně to musela být pro Topsidery pěkná rána.“

Deringhonse kývl na Taliko. Čekali, až se ostatní uklidní. Pak vstal a poodešel k jednomu z mužů, kteří přinesli potěšitelnou zprávu.

„Rád bych si s vámi promluvil,“ řekl tiše. „Vadilo by vám, kdybyste si přisedl k našemu stolu?“

Muž souhlasil. Řekl: „Jmenuju se Vafál. Zajímá mě, co mi chcete říct.“

Odešel s Deringhousem k Taliko. Posadili se. Deringhouse začal bez oklik: „Přicházíme z jihu - já dokonce z ještě větší dálky než ona. Za námi jde skupina mužů, která by ráda přispěla k tomu, aby odtud Topsiderové co nejrychleji zmizeli. Můžete nám poradit?“

Vafál na něj zamyšleně pohlédl. „Jak poznám, že nejste špion?“

Deringhouse pokrčil rameny. Pak si vzpomněl, že na FERROLU tomuto gestu nikdo nerozumí, proto zvedl pravou ruku a obrátil ji dlaní nahoru. „Nijak. Můžete si mě vyzkoušet. Ale mám vám co nabídnout.“

„Co?“

„Dvě nebo tři zbraně, které možná ještě nemáte.“

Vafálovy oči se vzrušením rozšířily. „Ano? Ukažte!“

Deringhouse vytáhl malý impulzní paprskomet. Namířil na sklenku před sebou a nastavil zbraň na minimum výkonu.

Sklenka zasyčela a objevila se v ní díra. Pak se roztavila a vytvořila na ubruse loužičku. Deringhouse na ni namířil a loužička se vypařila. Ani přitom nepoškodil ubrus.

Vafál na to zíral s otevřenými ústy.

Sotva Deringhouse ukončil ukázku a schoval zbraň pod šaty, Vafál řekl: „Pojďte se mnou!“

✧ ➹ ✧

Rhodan se díval na malou přístavbu, kde asi dřív seděl vrátný pošty. Nyní tam trčeli Topsiderové.

Bylo krátce před západem slunce.

„Kupředu!“ rozkázal Rhodan.

Byl s Bullem a Takem sám.

Přeběhli ulici a přiblížili se k přístavbě. Jeden Topsider na ně pohlédl. Bull si připravil paprskomet. Rhodan se zastavil před Topsiderem.

„Co chtít?“ krákala ještěrka.

„Dovnitř!“ odpověděl Rhodan a ukázal na portál budovy.

Topsider chtěl něco říct, ale ve stejnou chvíli stiskl Bull spoušť psychozářiče. Ještěrka se zašklebila a zakrákala:

„Jít!“

Rhodan přitakal. Nechal Taka projít a vzal od Bullyho psychozářič. Bull vpochodoval dovnitř za Takem.

Topsider otevřel portál a Tako s Bullym vešli.

Rhodan vstupoval pozpátku. Když se octl mezi dveřmi, řekl:

„A teď na všechno zapomeneš, příteli.“

Topsider odpověděl: „Ano.“

Rhodan počkal, až za ním zapadnou dveře. Uvnitř bylo ticho. Kráčeli chodbou. Tako ukázal na dveře po levé straně: „Výtahy,“ řekl. „Sjedeme dolů.“

Transmiter byl umístěn ve sklepě. Výtah zareagoval na stisknutí knoflíku.

Sklepní prostory byly jasně ozářeny.

Transmiter stál v jedné boční místnosti a měl v průměru asi metr. Rhodan a Bull v rychlosti uvolnili všechny kontakty a pokusili se transmiter zvednout. Vážil necelý cent, dal se ve dvou unést.

„Tako, zmiz!“ přikázal Rhodan.

Tako okamžitě zmizel.

Rhodan s Bullym dovlekli transmiter k výtahu a naložili ho.

Pak společně vyjeli do přízemí.

Když tam vystoupili, dům už zdaleka nebyl tak tichý. V některém z horních pater propuklo peklo. Ozývaly se tam ječivé, hvízdavé, syčivé zvuky, které byly slyšet až ven na ulici.

Bull vycenil zuby. Rhodan jen doufal, že tam nahoře nebude žádný Topsider, kterému by došlo, že jde jen o manévr, který má odlákat jejich pozornost.

Nikým nerušeni dotáhli transmiter až ke vchodu. Otevřeli dveře a opět zhypnotizovali strážného.

Tihamér čekal s vozem na ulici. Naložili transmiter a rozjeli se. Krátce nato se mezi nimi v kabině objevil Tako Kakuta. „Jsem zpátky,“ řekl teleporter.

✧ ✦ ✧

Deringhouse by nikdy nevěřil, že je tak jednoduché proniknout do Rudého Paláce. Topsiderové totiž udělali totéž, co jakýkoliv jiný okupant ve vesmíru: na podřadné práce poslíčků či uklízeček si najali domorodce. Vafálovi lidé byli mezi nimi.

S jejich pomocí se Deringhouse snadno dostal dovnitř. Nyní stál v osmatřicátém patře obrovité budovy, vybaven falešným průkazem, a zápasil se strojem na čištění podlahy. Zbraně měl u sebe.

Seděl na stroji, zvolna popojížděl chodbou a přemýšlel, jak naplnit svůj plán: potřeboval se dostat k transmiteru. Tento přístroj byl sice umístěn ve stejném patře, ale v úseku jiného Ferrona, o němž Deringhouse nevěděl, na čí straně stojí.

Pokud by se dostal k transmiteru, hodlal se spojit s ROFUSEM, transportovat do paláce posily a zbraně. Pomocí psychozářiče by se bezesporu podařilo přesvědčit admirála topsiderské flotily, že udělá nejlíp, když jim vydá křižník.

Tohle všechno chtěl udělat.

Ale vtom se před ním cosi pohnulo.

Před ním stál nějaký muž. Vynořil se tam zničehonic. A přátelsky se na něj usmíval. Byl to Tako Kakuta.

Zanedlouho měli transmiter pod kontrolou a o pár dalších hodin později se obě dosud samostatně pracující skupiny spojily. Bylo potřeba zahájit rozhodující akci. Věděli, že admirál flotily Topsiderů se jmenuje Chrekt Orn a sídlí někde ve vyšších patrech paláce.

✧ ✦ ✧

V západním traktu Rudého Paláce vládl čilý ruch a shon.

Admirál Chrekt Orn byl mužem, který vystačil s minimem spánku a stejné nasazení vyžadoval i od svých podřízených.

Admirál považoval situaci za poněkud nešťastnou. Starosti mu dělal ROFUS. Dokud nebude mít pod kontrolou tuhle planetu, bude je neustále trápit muž v malé stíhačce, který každodenně nalétával na jeho jednotky a ničil je.

Topsiderové měli velmocenské ambice.

Potřebovali základny ve vesmíru.

Před časem následovali signály volání o pomoc nějaké neznámé lodi a dostali se až sem. Nyní si tu budovali základnu. Čím víc jich budou mít, tím líp.

Admirál právě přijímal kapitána Verth Hana, který tu budoval něco jako tajnou službu.

„Takže, co se děje, kapitáne?“

„Nepřístojnosti ve městě, pane!“ vyhrkl Verth Han.

„Nepřístojnosti?“

„Ano, pane. Jeden z našich vozů byl zastaven, překocen a jeho posádka zabita.“

Verth Hanovy šupiny se začaly chvět. Dostal strach.

„Nedokázali jsme je chytit, pane,“ pokoušel se o vysvětlení. „Na místě byl jenom jeden vůz. Když tam dorazila pátrací skupina, spiklenci byli dávno pryč.“

„Doufám, že je vám jasné, oč tady jde,“ řekl Chrekt Orn klidně, nicméně smrtelně vážně. „Tohle nebyla spontánní akce. Budu šťasten, až konečně postavíte na nohy tu vaši tajnou službu. Nenuťte mě konstatovat, že je to pro vás příliš velký úkol.“

✧ ➹ ✧

Zhruba ve stejnou dobu vystoupil Wuriu Sengu z mřížoví transmiteru v osmatřicátém patře a postavil se vedle Rhodana. Zíral proti stropu jako někdo, komu přeskočilo. Budiž však podotknuto, že Wuriu Sengu disponoval neobyčejnou vlastností: dokázal se dívat pevnou hmotou.

Potřeboval drahnou dobu, ale nakonec přece jen zvolal: „Vidím ho! Není daleko odtud, jen sedm pater nad námi!“

Rhodan mávl na Ralfa Martena. „Zkontrolujte to!“ Pak se otočil k Marshallovi. „Máte spojení s Betty?“

Marshall neodpovídal. Jeho pohled strnul, jako by ho právě napadlo něco důležitého. Pak přitakal. „Ano, hlásí se!“

„Zeptejte se, jak probíhá Vafálova akce.“

„V pořádku,“ řekl po chvíli Marshall. „Přepadli strážní vůz a zabili strážné. Jedou dál podle plánu.“

Rhodan přivolal Taka. „Teď jste na řadě, vy, Tako!“

Tako přikývl. V ruce držel odjištěný psychozářič.

✧ ➹ ✧

Chrekt Orn se zamyšleně vracel k psacímu stolu. Zajímalo by ho...

Co to je za zvuk? Otočil se. Před stolem stál muž, jakého ještě nikdy neviděl. Nebyl o nic větší než Ferronové, ale jeho pleť byla podivně nažloutlá a oči měl v šikmých škvírkách. Chrekt Orn se naklonil dopředu a zíral na cizince. Pravačku měl na stole, aby mohl stisknout poplašné tlačítko. Jak se sem ten chlap dostal?

Chrekt Orn viděl jak cizinec pozvedá zbraň. V divoké panice hmatal po poplašném tlačítku, ale než, ho stačil najít, rozmyslel si to.

Proč by se toho cizince měl bát? Vždyť byl docela sympatický. Asi někdo, kdo proklouzl k admirálovi s prosbou...

Cizinec otevřel ústa a řekl: „Nahoře, o několik pater výš, čeká muž, který by s vámi rád mluvil. Pošlete nahoru stráž, ať ho sem přivede. A ať se k němu chová hezky, je to přítel.“

Chrekt Orn naprosto nic nenamítal.

Tako Kakuta ho však pozorně sledoval. U ještěrek člověk nevěděl, jak na ně psychozářič zapůsobí...

Ale zanedlouho vstoupil Perry Rhodan a vzal psychozářič Takovi z rukou. Otočil se na admirála a řekl: „Potřebujeme váš křižník.“

„Ale jistě,“ odpověděl admirál. „Vydám několik rozkazů, aby převzetí proběhlo v pořádku. Máte v tomto ohledu nějaké přání?“

„Ano. Přikažte, aby byl přemístěn na okraj kosmodromu, protože bude vybaven novými zbraněmi. Jasné?“

„Ano.“

Rhodan se předklonil. „Vydejte ty rozkazy okamžitě, prosím!“

Pak se otočil a zahleděl se na mapy. „Křižník ať je přemístěn do střední loděnice. Jasné?“

Chrekt Orn přitakal.

Rhodan se znovu předklonil. „My teď zase půjdeme. Jakmile zmizíme, na naši návštěvu zapomenete. Ale dohodnutý úkol splníte. Až bude křižník v loděnici, přikážete posádce, aby opustila loď. Zbraně se lépe instalují do prázdné lodi.“

„Jistě,“ řekl Chrekt Orn s upřímným potěšením.

Arkonidský psychozářič konal zázraky. Tento přístroj dokázal vnutit vůli svého majitele dosud každému, s kým se Rhodan a jeho lidé ve vesmíru setkali.

✧ ➹ ✧

„Všechno v pořádku,“ řekl Rhodan. „Co dělá Vafál?“

„Spolu s Gloktorovými lidmi podpálili starou budovu pošty. Jeden Ferron při tom zahynul. Betty říká, že ve městě propukl značný chaos.“

„Dobře,“ řekl Rhodan. „Vracíme se.“

✧ ➹ ✧

Poprvé v životě Trker Hon pochyboval o rozumu svého nadřízeného - a ještě ke všemu admirála. Křižník potřebuje nové zbraně? Co je to za nesmysl? Jsme krátce před další invazí a najednou tohle?

Neodvažoval se zavolat přímo admirála, ale prostřednictvím spojového důstojníka se alespoň ujistil, že je rozkaz v pořádku.

„Dobrá," rezignoval nakonec Trker Hon. „Asi to nějaký smysl bude mít."

A zavěsil. Ve skutečnosti byl přesvědčen, že to nemá naprosto žádný smysl. Bylo pro něj velmi těžké sebrat se a jet přímo za Chrekt Ornem, ale musel to udělat. Nic jiného mu nezbývalo. Předal velení lodi prvnímu důstojníkovi a rozjel se do města.

✧ ▲ ✧

Transmiter ve sklepě Tihamérova hotelu pracoval na plné obrátky. Perry Rhodan vykonával poslední přípravy k dobytí kosmické lodi.

Crestovi a Thoře přikázal: „Převezměte celé mužstvo ze Sic Horumu. Dejte jim bleskové školení ohledně řízení a vybaveni arkonidského křižníku. Totéž se týká speciálních robotů! Ale pospěšte si!"

Arkonidané se pustili do plnění úkolu.

Rhodan skrýval své pochyby a tvářil se optimisticky, čímž zmátl všechny kolem sebe - až na Bullyho.

„Jenom bych ti rád připomněl, šéfe!" řekl zamyšleně. „Kolik lidí posádky musí mít takovej arkonidskej křižník, aby byl akceschopnej?"

„Tři sta," odvětil Rhodan.

Bully přitakal. „Ale my jich máme jen sedmačtyřicet!"

Rhodan zavrtěl hlavou. „Spolu s roboty to bude sedmdesát členů posádky. Já vím, co máš na mysli."

„Jak si to představuješ?"

„Neobsadíme všechny zbraňové jednotky, nejvýš jenom jednu. Nebudeme mít čas na boj. Budeme se muset rychle ztratit někam na bezpečné místo."

Rozletěly se dveře. Dovnitř se vřítil Teél a zářil: „Křižník je v loděnici! A na jeho palubě ani myš!"

✧ ▲ ✧

Trker Hon sesbíral informace ještě na dalších místech, než požádal admirála o audienci. Jednu informaci považoval za mimořádně závažnou: na planetě nebyla žádná zbraň, jaká by už nebyla umístěna na palubě křižníku.

Možná, říkal si Trker Hon, že je tu někde nějaká supertajná, nově vyvinutá zbraň, o které nevím, ale to považoval za málo pravděpodobné.

S roztřesenými šupinami se hlásil u admirála a zanedlouho byl předvolán. Opatrně začal s tím, co má na srdci. Admirál naslouchal a v jednu chvíli už ho málem vyhodil, degradoval a zbavil místa, pak ale naslouchal, nechal si podat soupisky zbraní ze skladů a těch, které byly na palubě lodi, a zamyslel se.

✧ ▲ ✧

Žádný z Fenonů neprojevoval zájem vstoupit na palubu arkonidského křižníku a Rhodan to respektoval. Navíc ani neměl zájem na tom, aby byli Ferronové zasvěceni do tajnosti lodi. Ovšem aby je uklidnil, vzal si je stranou a vysvětloval: „Na první pohled to vypadá, že dobytím křižníku získáme hlavně my. Ale uvědomte si, že ztrátou křižníku Topsiderové prohrají rozhodující bitvu. A budete to vy, kdo se stane opět pánem své planety!"

Pak se odmlčel a vrátil se k plánu: „Vyčkejte na okraji loděnice. Kdyby došlo k nějakým neočekávaným zádrhelům, ozveme se vám."

Pak bylo potřeba vyčkat, dokud se mutanti nedostaví k loděnici. Dohodnutý termín: osmnáct hodin.

„Sakra," zamyšleně řekl Bully. „Kdybych tak mohl bejt o pár hodin starší!"

✧ ▲ ✧

„Zrušte ten rozkaz!" požadoval Trker Hon.

„Tedy... já ho zruším. Máte pravdu, je úplně nesmyslný. Rád bych věděl, jak jsem k němu dospěl," řekl admirál.

Pro Trker Hona nebyla však věc ještě vyřízena.

Tajuplný nepřítel nebyl ještě nalezen.

Pokud ho nechají v klidu, znovu udeří. A dalo se čekat, že znovu úspěšně.

Trker Hon se rozhodl, že o tom s admirálem nebude mluvit.

Existovaly ještě jiné cesty, jak chytit problém za pačesy.

✧ ▲ ✧

„Stejným způsobem,“ oznamoval vážně Rhodan. „Tako si vezme psychozářič a požádá admirála, aby nás nechal přivést.“

Stáli na náměstí před Rudým Palácem.

„Kupředu!“ přikázal Rhodan.

Tako okamžitě zmizel.

✧ ➹ ✧

Bylo to přesně jako poprvé. Trker Hon právě odešel a Tako se zničehonic vynořil před admirálem, který chtěl znovu stisknout poplašné tlačítko. Ale Tako zapůsobil svou zbraní a admirál byl opět ochotný a přátelský.

Tako mu přikázal, aby jeho lidé přivedli Rhodana, Bullyho a Sengu, a admirál ihned uposlechl.

Rhodan si však tentokrát nebyl tak jist jako poprvé. Kráčeli chodbami, potkávali spoustu Topsiderů, ale žádný si jich nevšímal.

Až na jednoho.

Jeden jediný jim věnoval pozornost.

„Podívej se na tohohle!“ tiše hlesl k Bullymu.

„Jo. Co s ním je?“

„Prohlíží si nás. Pamatuj si tu tvář!“

„V pořádku.“

✧ ➹ ✧

Trker Hon nedokázal později vysvětlit, proč mu ti cizinci připadali na první pohled tak podezřelí. Možná proto, že byli vyšší, mnohem vyšší než ostatní obyvatelé téhle planety. Avšak skutečně zpozorněl až ve chvíli, kdy zjistil, že je odvádějí k admirálovi.

Počkal si, až pobočník vyjde ven, a zeptal se ho.

✧ ➹ ✧

„Budete nás doprovázet,“ řekl Rhodan. „Vezmete si letoun a pojedete s námi do loděnice.“

Chrekt Orn souhlasil a požádal o letoun. Pak vstal a řekl: „Můžeme jít!“

Prošli předpokojem a vyšli na chodbu. Rhodan kráčel těsně za admirálem. Psychozářič držel tak, aby ho pokud možno nikdo neviděl.

Prvního, koho si na chodbě všiml, byl muž, na kterého upozornil Bulla. Čekal s několika uniformovanými ještěrkami a číhal. Překvapeně hleděl na admirála.

Chrekt Orn ho taky spatřil. Na okamžik se zarazil a Trker Hon toho využil, aby mu zastoupil cestu.

„Odpusťte, pane!“ ukláněl se. „Dovolte mi jednu otázku!“

Chrekt Orn se zastavil.

„Ano, prosím,“ řekl.

„Mají tito cizinci něco společného s mou lodí, pane?“

Chrekt Orn ztuhl. „Nevidím důvod, proč bych vám měl vysvětlovat přítomnost svých hostů!“

Trker Hon se ještě více předklonil. „Prosím, pane, odpovězte mi. Možná nevíte, že...“

„Dost!“ vykřikl rozzlobeně Chrekt Orn. „Stráže! Seberte tohoto muže a strčte ho do vězení!“

Dva muži přispěchali a pokusili se Trker Hona zatknout. Ale kapitán se začal bránit.

Rhodan tiše řekl: „Jděte dál!“

Chrekt Orn pokračoval. Ale šel podivně, jako loutka. Rhodan mířil těsně za ním. Za sebou slyšel nenávistné syčení. Bull se ohlédl a viděl Trker Hona, jak ukazuje na psychozářič.

„Tempo,“ hlesl Bull. „Objevil naši zbraň!“

Rhodan se zpotil. Zdálo se, že trvalo nekonečně dlouho, než došli k výtahu, a ještě déle, než sjeli do přízemí.

Letoun byl připraven. Největší nebezpečí bylo za nimi.

✧ ➹ ✧

„Hlupáci, copak nevidíte, že ho ohrožují?!“ prskal Trker Hon. „Bozi na nebesích, vy hlupáci! Vydá jim můj křižník, největší loď, jakou kdy naše flotila měla!“

Stráže zapochybovaly.

„Pusťte mě!“ vyjel na ně Trker Hon. „Pusťte mě a dělejte něco! Vydejte příkaz, ať je loď přemístěna do jiné loděnice!“ Křičel tak dlouho, až ho pustili a rozpačitě přešlapovali. I oni totiž viděli tu zvláštní zbraň v admirálových zádech. A to nakonec rozhodlo.

Vyhlásili poplach pro celý kosmodrom.

✧ ▲ ✧

„Něco se děje," bručel Ralf Martin. „Ta věc se mi nelíbí."

Přímo před nimi ležela obrovská severní loděnice - konglomerát staveb. Ještě před chvílí tam byl klid. Nyní se ale prostranství zaplnilo těžce ozbrojenými topsiderskými vojáky. Obklopili arkonidskou kouli.

Gloktor to pečlivě sledoval.

„Dejte vědět Rhodanovi!" doporučil mu Marten.

Gloktor ihned uposlechl. Dostal odpověď a přikývl. Vypnul spojení a pohlédl na Martena.

„Máme vyvolat neklid," řekl. „Rhodan tu bude za pár minut."

„Co dělá Teél?"

„Je v blízkosti letiště. Kdyby udeřil, pocítíme to tady nejdřív za půl hodiny."

„A Vafál?"

To museli nejdřív zjistit...

„Ten mizera," zaskřípal zuby Marten. „Vzdal to. Už nemá zájem!"

Vtom se podíval na Betty. Soustředěně hleděla k loděnici. Otočil se a díval se stejným směrem. Jedna z výztuh boční ocelové stěny hangáru se zapotácela a s rachotem se zřítila k zemi. Topsiderské vojáky to vyděsilo.

Betty se uvolnila a zachichotala se.

„Doufejme, že pan Rhodan přijde včas," řekla.

✧ ▲ ✧

Trker Hon řídil akci z Rudého Paláce. Neodvažoval se letět na kosmodrom, protože se obával, že by mohl dorazit příliš pozdě.

Děly se tam podivné věci.

Nejdřív se zřítila výztuha.

Pár chvil nato se jeden menší plechový sklad složil jako domeček z karet, aniž by bylo možno zjistit proč.

Krátce nato jakási neznámá síla odmrštila jednoho z důstojníků proti zdi tak silně, že ztratil vědomí.

Prostranství před loděnicí bylo natolik malé, že vojáci začínali propadat panice. I Trkera Hona zamrazilo, když si uvědomil, že by to mohly být tajuplné prostředky, kterými disponovali nepřátelé.

✧ ▲ ✧

„Tak do toho!" řekl Rhodan. „Zaútočíme! Tako, dělejte, co je ve vašich silách!"

Dal by celé jmění za to, aby tu mohl mít Rase Čubaje. Jeden teleporter tu nahradil celou armádu. A kdyby byli dva, bylo by to ještě lepší.

Směrem k lodi kráčela podivná skupinka.

V čele mašíroval Chrekt Orn, doprovázený Rhodanem, za nimi Gloktor se svými lidmi, po bocích pak Rhodanovi lidé. Na konci jel Tihamér s vozem, na korbě transmiter.

✧ ▲ ✧

Trker Hon vydal následující příkaz:

„Na admirálovy rozkazy neberte ohledy. Každý může vidět, že je pod vlivem cizinců a že není za své rozkazy zodpovědný."

Armáda Topsiderů tím byla zaskočena, ale muži se rozhodli, že ho uposlechnou.

Trker Hon byl jedním z nejvyšších důstojníků a kromě toho kapitán největší lodi flotily.

✧ ▲ ✧

Sotva vstoupili na území kosmodromu, byli zastaveni. Chrekt Orn se co nejostřeji ohradil, ale důstojník stráže si toho nevšímal. Rhodan sice nerozuměl řeči Topsiderů, ale došlo mu, že se něco stalo.

Odhadoval situaci. Před ním stál jeden důstojník a dva strážní. Zbytek jednotky se snažil zaujmout pozice poblíž křižníku.

Bull byl připraven. Na Rhodanův pokyn všechny tři muže zneškodnil.

„Poklusem!" vykřikl Rhodan.

Nechali admirála, kde je. Rhodan ho mínil vzít s sebou jako zajatce, ale situace vyžadovala jiné činy.

Zmizel. Na opačné straně lodi vypukl strašlivý chaos, když se najednou ve vzduchu objevil zuřivě střílející muž, postřílel polovinu pluku a během okamžiku zase zmizel, jako by se doslova vypařil.

Betty se z bezpečné vzdálenosti starala o další paniku.

Nepřátelům padaly z rukou zbraně a odlétaly, trhaly se jim uniformy a vycházely střely, aniž by někdo stiskl spoušť. Stráže nakonec propadly panice. Divoce, ale neúčelně střílely a prchaly do bezpečí.

Znovu se objevil Tako.

„Do křižníku!“ přikázal Rhodan. „Zkuste najít nějaké střelecké stanoviště, ve kterém se vyznáte a které budete moci obsluhovat!“

Byl nejvyšší čas. Od jihu se blížil řetěz letounů nepřítele.

„Kupředu!“

Poslední odpor stráží byl zlomen ve chvíli, kdy na ně jejich důstojník pod vlivem psychozářiče křikl: „Tak už konečně utečte!“

Rhodan využil čas a ukázal na spodní vchod do břicha lodě.

„Nastupujeme!“ křikl na své lidi.

Spolehl se, že ho uposlechnou. Sám se musel věnovat Tihamérovi a jeho náklaďáku. Gloktor mu pomohl snést transmiter. Pak ho společně zastrčili do útrob lodi. Oba si oddechli. Rhodanovi lidé už byli uvnitř.

Rhodan podal Gloktorovi ruku.

Rozloučili se a popřáli si vzájemně hodně štěstí. Mohli ho ještě potřebovat.

Rhodan naskočil do lodi a uzavřel vstup. Situace byla zvláštní. Sice se dostali na palubu lodi, ale spolu s nimi tam byla topsiderská stráž, kterou na poslední chvíli poslal Trker Hon. Otázkou bylo, komu se podaří prosadit.

Rhodan se musel co nejrychleji dostat do velínu.

✧ ➹ ✧

Své lidi našel na chodbě, která vedla od vchodu do útrob lodi.

„Pozor!“ zvolal Wuriu Sengu a zvedl ruce. „Na lodi je nejméně stovka lidí!“

„Kde?“

Sengu ukazoval do všech stran.

„Jak to vypadá ve velínu?“

„Jenom dva muži.“

„Vidíte Taka?“

Sengu rychle přitakal. „Stojí před vchodem jedné ze zbraňových centrál. Uvnitř je pět mužů.“

Rhodan se rozhlédl. „Dobrá. Jedeme nahoru!“

Nastoupili do výtahu a rozjeli se. Sengu neustále informoval o Takových bojových akcích. Právě přemohl osádku zbraňové centrály, do které se chtěl dostat.

Rhodanovi spadl kámen ze srdce. Přikázal Takovi, aby se postaral o blížící se sestavu letounů, jakmile se octne ve vzdálenosti pětiset metrů.

Obsazení velínu pak bylo otázkou několika minut. Rhodan se rychle rozhlédl po přístrojích a zjistil, že je schopen loď řídit. Když spatřil zařízení, s jehož pomocí se mohl rázem zbavit všech Topsiderů na palubě, usmál se. Bylo to něco jako pojistka: do jakékoliv místnosti bylo možno samostatně poslat ochromující dávku plynu a zbavit se tak vetřelců a nežádoucích osob.

Wuriu Sengu mu označil prostory, ve kterých se Topsiderové ukrývali.

Zbytek byl hračkou.

Když Sengu hlásil, že už žádný z Topsiderů na palubě není aktivní, ozval se i Tako Kakuta: „Musel jsem asi polovinu letounů dezintegrovat, protože přiletěly příliš blízko. Ostatní očividně nevědí, co mají dělat.“

Bitva o loď dopadala pro Rhodana vítězně. Poslal dva své lidi dolů pro transmiter. Bylo na čase povolat na palubu Cresta s Thorou.

✧ ➹ ✧

Trker Hon si lámal hlavu s tím, jestli má vůbec právo vydat poslední, zničující rozkaz. Pak ale navázal spojení s velitelem hlavní základny na Oceánském Zemním Mostě. Chvíli trvalo, než jim tam vůbec došlo, co po nich vlastně chce.

„Nepřítel má v rukou křižník!“ zlostně štěkal do mikrofonu. „Naše stráže byly očividně vyřazeny z provozu! Tu loď jsme ztratili, co pak nechápete?

Pošlete sem letku bombardérů a přikažte, aby křižník za každou cenu zničila. Kdyby to nevyšlo, musíme ho dostat ve volném prostoru. Vyšlete na oběžnou dráhu aspoň tři letky bojových kosmických lodí.

A pamatujte si jedno. Nepřítel nesmí s křižníkem uniknout, jinak jsme tuhle válku prohráli a náš despota se nám postará o nečestnou budoucnost! Rozuměl jste?“

✧ ➹ ✧

Transmiter byl instalován a nastaven na příjem.

Jako první dorazila speciální skupina robotů. Pak mutanti. Pak Thora a Crest.

Crest se tvářil nepopsatelně. Vypadal jako malý kluk, který se řízením náhod dostal do země pohádek, o které si myslel, že nemůže existovat.

Zato Thora se opět posměšně usmívala. Řekla: „Ráda vidím, že se vám zase jednou podařilo nemožné!“

Téměř ve stejnou chvíli se hlásil Marten: „Zaměřovače! Roj raket z nula osmnácti stupňů!“

Rhodan se otočil: „Transmiter vypnout! Loď ke startu připravit! Start za dvacet vteřin!“

✧ ➹ ✧

„Jaký kurz?“ zeptala se Thora, když se kolos zvedl a vystřelil do modrého nebe.

„Na ROFUS,“ odpověděl Rhodan. „Co jste myslela?“

Thora vykulila oči. „Na ROFUS? Přeskočilo vám?“

Rhodan zůstal vážný, ale Thora pokračovala. „Umíte si představit, co Topsiderové udělají? Každý, i ten nejhloupější důstojník na palubě lodí, které krouží kolem planety, moc dobře ví, s kým má tu čest, a že musí nutně útočit! A řekla bych, že začnou s ROFUSEM, protože tam je naše základna. Zničí tu planetu dřív, než tam dorazíme!“

Rhodan na ni klidně pohlédl. „Já nevím jak vy,“ řekl tiše. „Ale já se samozřejmě pokusím ROFUS zachránit.“

Otočil se ke svým druhům a nařídil krátkou transici.

✧ ➹ ✧

Transitovali k ROFUSU přesně ve chvíli, kdy se na ně chystaly zaútočit lodě, vyslané k tomuto účelu na oběžnou dráhu.

Crest měl na čele perličky potu. „Žádný Arkonidan by se nikdy neodvážil hyperskoku v tak omezeném prostoru...“

Rhodan se usmíval. „Ale povedlo se to, že? Kromě toho nám ani nic jiného nezbývalo. S jedním obsazeným dezintegrátorem se celé flotile neubráníme.“

Otočil se ke svým lidem a rozkázal přistát v pouštní pevnosti.

✧ ➹ ✧

Trker Hon přijal porážku bez mrknutí. Mezitím sehnal dohromady celý štáb a rozhodl se, že bude vystupovat tak dlouho jako optimista dokud zbude aspoň jiskřička naděje na úspěch.

„Náš další krok je jasný,“ řekl tvrdě. „Nepřítel unikl s naší nejcennější lodí. Nevíme, kam se rozhodl letět. Pravděpodobně co nejrychleji opustil tuto sluneční soustavu. Proto je naším úkolem skončit tuhle válku. Udeříme proti ROFUSU. Musíme zničit všechny základny nepřítele dřív, než se seznámí s ovládáním křižníku a vrátí se.“

Vstal.

„Vydejte rozkaz. Za tři hodiny bude naše flotila připravena ke startu.“

✧ ➹ ✧

Šachta do podzemní pevnosti byla na arkonidský křižník příliš úzká. Rhodan proto přistál v horském kotli nad šachtou a připravil transmiter, aby mohl přivítat návštěvu Thorta. Už to ale nebyl onen hrdý vládce. Poslední dny se na Thortovi krutě podepsaly. Přišel bez velkého doprovodu.

Rhodan mu podával zprávu o úspěšné akci.

„S dalším útokem Topsiderů počítám asi za dvacet, třicet hodin. Přesto však budeme ve střehu, kdyby se odhodlali zaútočit dříve. Nemyslím, že se nám podaří jeho flotilu zničit, ale určitě jsme schopni zasadit jí zdrcující úder. Topsiderové pak budou potřebovat jistý čas na zotavenou. To nám umožní získat čas a odletět na naši základnu, abychom doplnili posádku křižníku.“

„To nás chcete opustit?“ bojácně se zeptal Thort.

„Jen na pár dní,“ ujišťoval ho Rhodan. „Tahle loď není plnohodnotná, když není plně obsazena.“

„Vezměte si mé lidi!“ navrhoval Thort.

Rhodan zavrtěl hlavou. „To by trvalo ještě déle. Nejsme schopni vaše lidi rychle vyškolit. Jen dva tři týdny bychom potřebovali na přípravu a vyladění hypnoškolení.“

Pozoroval účinnost svých slov. Samozřejmě, šlo mu především o to, aby Ferronové neznali principy ovládání křižníku.

Thort ho však z ničeho nepodezříval. Učinil souhlasné gesto.

„Jsme vám velice zavázáni,“ začal znovu. „Nevím, co by z nás bez vás bylo. Opravdu nevím, jak vám poděkovat.“

Na tohle Rhodan čekal.

„Víte,“ řekl, „jednu prosbu bych měl.“

„Vyslovte ji!“ vyhrkl Thort.

„Jde o to, že tím urychlíme konec války. Potřeboval bych celou řadu transmiterových stanic.“

Díval se na Thorta pln očekávání. Vládce Ferronů svraštil obočí. „Uvidíme. Pokusím se učinit, co bude v mých silách. Bohužel je výroba transmiterů jen velmi málo rozšířena. Obávám se, že je hned tak nevyrobíme.“

Rhodan zavrtěl hlavou. „O to nejde. My jsme schopni je vyrobit. Potřebuji jenom plány, principy, konstrukci. Za pár dní nám jich na mé mateřské planetě postaví, kolik budu chtít.“

Tohle se Thortovi nezdálo. Snadno to na něm bylo znát.

„Já nevím,“ pravil váhavě, „jestli vaši lidé budou schopni tento velmi složitý a téměř nepochopitelný stroj postavit. Kromě toho je tu ještě i nebezpečí, že by vaši loď mohl zajmout nepřítel a zmocnit se tak i konstrukčních plánů na výrobu transmiterů. Nemyslíte, že by to mohlo být nebezpečné?“

Rhodan rozhodně zavrtěl hlavou. „To v žádném případě. Žádný nepřítel v celém vesmíru není schopen nám křižník sebrat. Můžete být naprosto klidný.“

Thort si povzdechl. „Dobrá,“ řekl nakonec. „Můj dík, kterým jsem vám zavázán, je závažnější než nějaké technické tajemství.“

„Jsem si jist,“ odpověděl mu Rhodan, „že svých nových znalostí využijeme i ve vašem zájmu.“

✧ ➹ ✧

O pár hodin později byl hlášen nálet topsiderské flotily.

Křižník vystoupal nad planetu. Rhodan ho řídil. Marten se opět postaral o zaměřovače a dělal to dobře.

Za křižníkem letěl zbytek ferronské flotily.

Když se přiblížili na osm milionů kilometrů, Rhodan upozornil kapitány ferronských lodí a pak provedl měkký skok do hyperprostoru.

✧ ➹ ✧

„Zaměření!“ hlásil důstojník vlajkové lodi Topsiderů. „Asi dvě stě nepřátelských jednotek. Vzdálenost čtyři sta topsiderských jednotek.“

Trker Hon zíral na obrazovku. Nepočítal s tím, že mu ROFUS bude klást odpor, a se dvěma stovkami nepřátelských lodí už nepočítal vůbec.

„To nás bude stát další dvě hodiny!“ sykl zlostně.

Jeho úmyslem bylo zničit základny na ROFUSU co nejrychleji.

Přikázal tedy druhé a třetí letce, aby se oddělila a postarala se o nepřítele, zatímco se ostatní letky nebudou zdržovat a poletí rovnou na ROFUS.

Zaměřovače mezitím objevily další objekt.

Důstojníkovi chvíli trvalo, než pochopil...

„Křižník! To je bojový křižník!!“

Trker Hon sebou trhl. Najednou se před nimi zničehonic vynořil arkonidský křižník. Stál asi padesát kilometrů od nich a jeho dezintegrátor chrlil bleděmodré paprsky. Pravé křídlo flotily se rázem proměnilo v mračna plynu a prachu...

„Pal!“ vykřikl Trker Hon. Zachvátilo ho zděšení. „Pal!!“

O pár vteřin později dostala vlajková loď zásah, který ji několikrát otočil kolem osy a odmrštil ze sestavy.

Uplynulo několik minut, než si zástupce Trkera Hona uvědomil, že velitelem flotily se nyní stává on.

Pětina této flotily byla zničena. A nepřátelský křižník se mezitím ztratil, aniž by proti němu vyšla jediná rána.

Rhodan a Bull mezitím pracovali jako dva počítače.

„Souřadnice skoku?“

„Všude nuly!“

„Energie skoku?“

„Minimální.“

„Hotovo?“

„Hotovo.“

„Pozor - transice! Pal ze všech zbraní!“

Tři, čtyři minuty palby a topsiderská flotila rázem ztratila další pětinu svých lodí. Chabá obranná střelba ztroskotala na energetickém ochranném štítu křižníku.

„Palbu zastavit! Souřadnice?“

„Všechny nula!“

„Energie?“

„Minimální!“

„Hotovo?“

„Hotovo.“

„Pozor - transice!“

Vrátili se do výchozí pozice v bezpečné vzdálenosti od nepřítele.

Rhodan s Bullem se na sebe podívali. Potili se a otírali si pot z čela. Za nimi stál Crest. Ještě stále se nedokázal vyrovnat s manévry, které právě prožil.

Když se pak křižník potřetí vynořil v blízkosti topsiderské flotily, ta už panicky prchala.

„Konec!“ ohlásil trochu unavený Rhodan.

Pak přikázal ferronským kapitánům, aby se vrátili na ROFUS.

Křižník zůstal ještě chvíli na místě, aby pátral po přeživších.

Zbytečně...

✧ ➹ ✧

Jediným skokem se křižník dostal daleko na oběžnou dráhu osma dvacáté planety Vegy. Co se týkalo Topsiderů, s těmi si Rhodan hlavu nelámal. Ti měli teď svých starostí dost. Nyní považoval za nutné, aby si křižník našel někde uvnitř soustavy nějakou novou základnu.

Vybral si ledový měsíc osmadvacáté planety, který Ferronové na zývali IRIDUL. Měl velikost Merkuru a jeho gravitace se pohybovala těsně pod obvyklou pozemskou přitažlivostí.

Přistáli na ledu. Rhodan v něm nechal pomocí paprsků vypálit úkryt.

Během prací, které bylo nutno provést, probíhaly výslechy zajatých Topsiderů. Byli zbaveni zbraní a zamčeni v jednom ze skladů.

Výslech nepřinesl valné výsledky. Jednak mezi zajatci nebyli žádní vyšší důstojníci, a navíc přísná topsiderská hierarchie nedovolovala, aby se vojenský plebs dozvěděl jakákoliv tajemství.

Ale něco se dozvěděli.

Od jednoho poručíka.

Rhodan si o tom promluvil s Bullym. „Oni si skutečně mysleli, že se Země nachází v soustavě Vegy. To znamená, že skutečně za chytili nouzové signály arkonidského křižníku na Měsíci a rozletěli se za ním. Ještě pořád nevědí, že se zmýlili ve výpočtech. Poručík je stále přesvědčen, že v této soustavě musí někde být vrak arkonidského křižníku.“

Bull jen zíral. „Sakra,“ řekl. „To jsme teda měli z pekla štěstí!“

Rhodan přikývl.

✧ ➹ ✧

Země byla v krátkosti informována. Poručík Freyt na základně v poušti Gobi dostal za úkol připravit vyškolené muže na doplnění posádky křižníku.

Rhodan si původně myslel, že bude muset na ledovém měsíci IRIDULU zůstat déle, ale Marten od zaměřovačů neustále hlásil, že uvnitř soustavy Vegy není žádný kosmický provoz.

Prohraná bitva Topsidery zřejmě naprosto zdeptala. Víc, než Rhodan mohl doufat.

Nastal čas pro start k Zemi.

✧ ➹ ✧

Křižník už byl připraven ke startu. Příprava transice na vzdálenost sedmadvaceti světelných let zabrala hodně času.

Rhodan se obrátil na Bullyho:

„Startujeme za třicet minut!“

Bully přelétl téměř okouzleným pohledem mohutný obraz dvaačtyřiceti planet soustavy slunce Vega. Před ním blikal countdown.

„X mínus šedesát vteřin!“ suše oznamoval Rhodan.

„Krásnej kraj,“ zamyšleně mumlal Bull. „Až moc krásnej na to, abysme ho nechali těm ještěrkám. Však my se vrátíme!“